

”Tack för en intressant tidning”

Läsarnas reaktioner är entydiga – Dispatch International behövs. Nu tar vi semester men kommer tillbaka med fler avslöjanden i höst

Av Ingrid Carlqvist och Lars Hedegaard

Vilket omtumlande år vi som gör *Dispatch International* har haft! Från det att vi i april 2012 bestämde oss för att satsa allt vi äger och har på att ge ut Sveriges enda ärliga och journalistiskt hederliga tidning, har vi utsatts för en demoniseringskampanj utan lik – varvat med läsarnas kärlek och uppmuntran ord.

Nu tar vi fem veckors semester och kommer tillbaka utvilade i augusti. Redan när jag och Lars Hedegaard, som de garvade journalisttråvar vi är, bestämde oss för att det måste gå att ge ut en tidning med gammaldags hederlig journalistik visste vi att våra kolleger skulle göra allt för att smutskast oss. Att vi bestämde oss för att satsa på Sverige, berodde på att här är nöden störst. Även om den danska politiken och mediasituationen också i viss utsträckning är drabbade av den politiskt korrekta sjuken, så är det en västanflukt i jämförelse med tillståndet i Sverige.

Visst förstod vi att vi skulle bli kritiserade och ifrågasatta – men kanske hade vi inte förväntat oss det enorma hatet och smutskastningen som bland mycket annat resulterat i mordförsöket på Lars Hedegaard i februari, i den allvarliga hackerattacken mot tidningens webbsida i november 2012 och det ständiga utmålandet av oss som rasistiska och som muslim-hatare.

Det intressanta är att trots att våra antagonister lusläser *Dispatch International* varje vecka så har hittills ingen kunnat beslä oss med en enda lögn eller ett enda faktafel. Det säger verkligen något om tidningens kvalitet.

Men sedan vi började komma ut på webben hösten 2012 och som papperstidning i januari 2013 har vi redan gjort avtryck. Vår artikelserie om hur jämställdhets- och mångfaldshetsen inom svenska räddningstjänster riskerar liv, ledde till en riksdagsdebatt i april, vår intervju med en polsk imam som öppet erkände att han och hans muslimska kolleger vill införa sharialagar i Polen, skapade kalabalik i landet och ledde till kraftfulla förnekanden från andra muslimska organisationer. Våra artiklar har också gett eko i en rad utländska radio- och tv-stationer och lett till flera intervjuer med DIs redaktörer ibland andra USA, Kanada och Ryssland.

Men det som framförallt värmer våra hjärtan är reaktionerna från er läsare. Varje vecka får vi massvis med mejl, vykort och telefonsamtal från människor som känner att de äntligen får förklaringar till de omvälvningar Sverige och hela Västvärlden genomgår. □

En glad chefredaktör, Ingrid Carlqvist, ser fram emot många nya prenumeranter när Dispatch International kommer tillbaka efter sommaruppehållet. Första delmålet 1 500 prenumeranter är snubblande nära, liksom presstödet.

HÄR ÄR NÅGRA AV DE GLADA OCH UPPMUNTRANDE HÄLSNINGAR VI FÅTT FRÅN ER:

”Självklart vill jag förlänga min prenumeration på Sveriges enda ärliga tidning med ett år!”

”Tänkvärt! Att jag frivilligt delar ut provnummer är egentligen en förbannad skyldighet, och en ära, med tanke på hur välskrivna artiklarna är, och att få en motvikt i det mer och mer absurda land, som vi lever i. Jag oroas mycket över att så många fortfarande verkar SOVA, och ännu inte vaknat upp, och ser vad som händer.”

”Jaaaa – jeg vil gjerne prenumerere Dispatch International for ytterligere ett år. Jeg klarer meg ikke uten denne fantastiske nyhetsavisen.”

”Jeg er meget glad for tidningen og tænker

abonnere altid og så snart jeg kan vil jeg støtte med honest pressbevis. Tak for det I gør.”

”Som jag brukar säga till dem som har den dåliga smaken att prenumerera på de vanliga PK-blaskorna; har man råd med dessa, så har man minsann råd med Dispatch International, om man säger upp allt det andra fullständigt onyttiga trasmet som fyller brevkastet.”

”Bästa Ingrid och Lars, tack för en fantastisk intressant tidning, det är en högtidsstund när man kommer hem på torsdagsseftermiddagen att få läsa DI och på fredagar har jag Nya Tider och däremellan Avpixlat. All annan förljugen media har jag sagt upp.”

”Vill passa på att tacka för en bra tidning, det blir alltid en bra helgläsning med en stor whiskey vid sidan om.”

”Tack för en utmärkt publikation, ni håller genomgående en hög klass. Bra jobbat!”

”Dispatch International är en otroligt bra tidning – sann journalistik! – hoppas övrig svensk media tar intryck och lär sig hur en tidning ska se ut för att fylla sin funktion i samhället. TACK INGRID

”DI är faktiskt en riktigt bra tidning. Hoppas den når så många som möjligt.”

”Äntligen en bra tidning.”

”Jag vill tacka för en bra tidning, och jag hoppas verkligen att ni inte låter er tystas.”

”Vill börja med att tacka för en, hittills, bra tidning. Utvecklingen inom etablerad media är beklämmande och högst oroande.”

”Tack för en bra tidning! Det är så befriande att läsa en tidning med artiklar som är välskrivna, väl underbyggda sanningssökande och sakliga. ”Nackdelen” är dock har jag märkt att jag blir lite deprimerad över hur det verkligen står till, och hur lite av denna sanning jag möter i all övrig press, populärt kallad PK-media, vilket får anses rätt träffande. Jag känner att DI väcker ett engagemang och vilja att prata om det jag läser.”

PRENUMERERA NU!

Många av er som tecknade en halvårsprenumeration ska förnya den nu under sommaren. Glöm inte det.

Och när ni njuter av semestern tillsammans med familj och vänner, så berätta för dem vilken bra tidning de kan prenumerera på. En tidning som faktiskt beskriver det som händer i vårt samhälle, utan några politiskt korrekta skygg-lappar. Påpeka gärna att *Dispatch International* skickas i ett neutralt kuvert, just för att ingen ska behöva oroa sig för att få problem bara för att de vill ha vår tidning.

Och har du inte redan köpt ett Honest Press-certifikat så är det läge för det nu. Vi som gör *Dispatch International* önskar alla våra läsare en riktigt härlig sommar!

Forskare erkänner: Klimatmodellerna stämmer inte

En av världens främsta klimatforskare, tyske Hans von Storch erkänner i en intervju med tyska *Der Spiegel*: ”Om det fortsätter så här kommer vi om senast fem år att vara tvungna att erkänna att något är fundamentalt fel med våra klimatmodeller. En 20 år lång paus i den globala uppvärmningen händer bara inte i ett enda tänkbart scenario. Och redan i dag finner vi det mycket svårt att förena den verkliga temperaturtrenden med våra förväntningar.”

Sidan 8 ▶

Foto: Kajsa Ekeberg

Diana West: Hur inblandade var Saudiarabien i 9/11?

Mindre än två veckor före al-Qaida-attackerna flydde saudier och lämnade allting i bostaden kvar: bilar som nyligen registrerats, mat, kläder och möbler. Efter 11 september meddelade deras grannar FBI om familjens plötsligt försvinnande. FBI undersökte saken.

På platsen där World Trade Centers två massakrerade skyskrapor stod växer nu nya One World Trade Center fram. Spirans höjd är 1776 fot (541 meter), vilket representerar år 1776 då USA:s självständighetsförklaring undertecknades. Sidan 5 ▶

Dispatch International anser:

Ingrid Carlqvist:

”Ett land som inte längre står upp för sina egna värderingar är på väg att rasa samman. Men ett folk som inte gör uppror mot att deras ledare håller på att sälja ut allt som är oss kärt, kanske inte förtjänar bättre?”

Vad ska egentligen till för att svenskarna ska slita upp den knutna näven ur fickan, gå man ur huse och säga stopp? Sidan 4 ▶

Lars Hedegaard:

En annan sak som slog mig med EDL var att såväl ledare som aktivister tillhörde arbetarklassen och uppförde sig som arbetarklass som nu förväntades hålla sig lugna, medan deras gamla kvarter togs över av främlingar som inte vill dem väl. Det var samma arbetarklass som utgjorde ryggraden i Englands kamp mot nazismen när Winston Churchill satt vid rodet. Sidan 4 ▶

Maria Celander: ”Jag får Orwellska vibbar”

De rätta åsikterna. Tal utan tanke. Ord som används för att dölja, inte för att beskriva. Jag får en otäck Orwellsk vibb när jag är ute och promenerar i min gamla hemstad Malmö en solig junilördag. På stora reklamskyltar basunerar Malmö stad ut: ”Mötesplats Malmö. Här möts invandrare och svenskar.” Och så en trevlig teckning av folk som möts. Men sanningen är ju, det vet alla som vistats i Malmö längre än fem minuter, att när invandrare och svenskar möts i stan är det alltför sällan under trevliga omständigheter. Sidan 7 ▶

Kvinnan som utmanar ANC i Sydafrika

Den förra anti-apartheidaktivisten och respekterade akademikern Mamphela Ramphele är frontfigur för det nya sydafrikanska partiet Angang SA. Kvinnan som bland annat varit verkställande direktör för World Bank, utmanar nu ANC om makten i landet.

Men många vita oroas över framtiden och fruktar att de ska drabbas av samma öde som de vita i Robert Mugabes Zimbabwe. Tusentals vita farmare har redan dödats och några önskar sig en egen stat för boerättlingarna. Sidan 5 ▶

Illustration: Bernd Pohlentz/Wikimedia

NOTISER

Vänsterextrem sajt erkänner bilbränder

Medan Statens Medieråd oroar sig för högerextremistiska sidor erkänner de vänsterextremistiska att de begär brott och hotar politiker och poliser.

Härnadsbladet publicerade denna artikel på webbsidan motkraft.nu: "Under de senaste två veckorna har vi bränt 12 bilar i överklassområdena. Dessa överklassområden [sic!] ligger i Lund och Malmö. Den 5 juni brände vi den kände folklipartististen Oskar Krantz Porse. [sic!] Politiker, kapitalister och de poliser som skyddar dessa måste veta att detta bara är början.

Våra aktioner är solidariska med upproret i Husby och alla revoltärande rörelser i Sverige och med Revolutionen som redan har börjat i bland annat Turkiet. Vi känner och framför allt så visar vi vårt stöd för varje rebellisk hjärta [sic!].

Låt den kapitalistiska världen brinna.

Med våra egna händer ska vi bygga den nya världen utan stat och kapital.

Kärlek och Revolution.
/ Skånes Autonoma Arbetare"

"Invandringspolitiken är ett lejon"

En av Norges mest framgångsrika invandrare Navaz Virani är inte nådig i sin kritik av landets invandringspolitik. Till Nettavisen NA24 säger han:

– Norsk invandringspolitik är som att ta med sig ett lejon från djungeln hem till sin bostad. Så ger du honom fem kilo färskt kött varje dag, utan att behöva jaga. Efter tre år tar du ut honom ur buren och säger åt honom att jaga själv. Det första han då gör är att äta upp dig!

Virani kom till Norge 1972 sedan han och hans familj jagats bort från Uganda av diktatorn Idi Amin. Han gifte sig med en norsk kvinna och har sedan dess skapat sig en förmögenhet på 200 miljoner kronor och välkomnar ofta kändisar och medlemmar i kungahuset på sina restauranger. Han menar att norsk invandringspolitik är för snäll.

– Norge förstör allt genom att stoppa kuddar under armarna på folk. De får inte lov att jobba, de får färg-tv och allt. Efter tre år när de kanske äntligen får stanna här är människorna helt förstörda.

FAKTA

Dödligt våld mot barn

Antalet fall av dödligt våld mot barn under 15 år har halverats sedan början av 1990-talet. Våldet sker nästan alltid i hemmet, och det är mycket ovanligt att barn dödas av obekanta personer utomhus. I cirka 90 procent av fallen är en förälder gärningsperson. Ofta försöker föräldern efter dådet ta sitt eget liv.
Källa: BRÅ

"Just den typen av mord, så kallade barnadråp, har minskat drastiskt de senaste 60 åren. Troligtvis har det att göra med att man inom förlossnings- och barnavård blivit bättre på att fånga upp kvinnor i riskzonen."
Sven Granath, kriminolog på BRÅ

2011 dränkte en mamma sina två pojkar, 4 och 8 år gamla, i vattnet kring Munkholmen i Sigtuna. Hon dömdes till rättspsykiatrisk vård och ska därefter utvisas till Kenya på livstid.

Foto: Christine Olsson/Scanpix

Oftast föräldrar bakom barnamord

"Nästan uteslutande biologiska föräldrar bakom småbarnsmord"

Av Maria Celanders

Den 32-åriga kvinnan mördade sin treåriga dotter med en kombination av lugnande medel och narkotikaklassade, smärtstillande plåster. På kvällen 16 juni hittades båda livlösa i ett enligt beläget hus utanför Motala, kvinnan hade då dödligt våld mot flickan och sedan försökt begå självmord.

– I de här fallen finns nästan alltid psykisk sjukdom, djup depression eller en livskris i bakgrunden. Ofta finns också en konflikt mellan föräldrar eller släktingar, och det rör sig om isolerade föräldrar med psykosociala problem som saknar

nätverk, säger Sven Granath, kriminolog på Brottsförebyggande rådet, BRÅ.

Det är ovanligt med barnamord i Sverige, vi ligger bland de länder som har lägst antal i världen, men det sker ändå i snitt ett par, tre stycken varje år. Vad gäller barn upp till sex års ålder, är det nästan alltid någon av de biologiska föräldrarna som är gärningsman.

– Ofta handlar det om det som kallas utvidgat självmord. Man känner ett slags konstig variant av medlidande med barnet, och bestämmer sig för att avsluta vad man uppfattar som en pågående tillvaro, säger Sven Granath.

Tidigare har mammor varit överrepresenterade som gärningsmän, mycket på grund av det fenomen som kallas post partum-psykos, PPP. Man räknar med att drygt en på tusen kvinnor efter förlossningen drabbas av PPP, ett mycket

allvarligt psykotiskt tillstånd som ofta innefattar vanföreställningar, hallucinationer, förvirring och svår ångest. Ett typexempel är den mamma i Halmstad som 2012 kvävde sin fem månader gamla son med en bok, i tron att han var besatt av onda andar.

– Just den typen av mord, så kallade barnadråp, har minskat drastiskt de senaste 60 åren. Troligtvis har det att göra med att man inom förlossnings- och barnavård blivit bättre på att fånga upp kvinnor i riskzonen, säger Sven Granath.

I fallet med den treåriga flickan i Motala, uttryckte pappan redan i januari oro för flickans säkerhet till socialtjänsten. Mamman hade då hotat ta livet av sig själv och dottern om inte pappan lade ner sina försök att få vårdnad om dottern. Larmet föranledde dock ingen åtgärd från socialtjänstens sida.

"Uppgifterna har blivit hängande i luften och det är djupt beklagligt", sa Camilla Ring, tillförordnad myndighetschef på socialkontoret i Motala, till Aftonbladet.

Vårdnadstvister är enligt Sven Granath "ett typiskt inslag" som ofta finns i bakgrunden då barn mördas. Bo Edvardsson, pensionerad docent i psykologi och socialt arbete vid Örebro universitet, menar att tvisterna är notoriskt svårutredda, eftersom ord ofta står mot ord. Men det finns ändå vissa förhållningsregler man kan följa, för att undvika att situationen spårar ur totalt.

– Det är svårt. Det syns ju inte på folk när de talar sanning. Men med noggrann utredningsmetodik, grundläggande logik och källkritik har man ändå en bättre chans att få reda på hur det ligger till. Man bör pröva olika hypoteser mot var-

andra, i stället för att bara ställa upp en enda hypotes om vad som hänt och sedan försöka bevisa den, säger Bo Edvardsson.

Ofta blir utredarna inom polis och socialtjänst känslomässigt engagerade i dem de utreder.

– Det är inget fel i det, menar Bo Edvardsson, känslor kan vara en positiv drivkraft. Men de får inte ta överhanden och bli en felkälla.

– Det är tyvärr vanligt att man föreställer sig den ena föräldern som ett monster. Och då blir det gärna att man gör kompetensöverskridande bedömningar, till exempel tolkar blämärken som ett bevis på misshandel, i stället för att låta en läkare titta på dem.

– Man måste försöka utreda alla möjligheter så långt det går och förhålla sig kritiskt granskande, säger Bo Edvardsson. □

DANSK KULTUR VIKER NER SIG IGEN

Jämställdhetsexpert vill avskaffa handslagen

Av Mikael Jalving

Chefen för det inflytelserika danska jämställdhetscentret Kvinno, Elisabeth Møller Jensen, har svårt att hitta rätt i saken om den muslimska censorn som vägrar skaka hand med kvinnliga elever.

Historien, som vi berättade om i förra numret av *Dispatch International*, handlar om den muslimske censorn i matematik, Youssef Minawi, som vägrade ta kvinnliga studenter i hand inför deras muntliga examen, vilket är brukligt när man går in till student- eller högre förberedelseexamen (sådana utbildningar som i Danmark ger behörighet till vidare studier på bland annat universitet).

Kvifin finansieras med offentliga medel och har som syfte att arbeta för jämställdhet mellan könen, men det gäller tydligen inte inom utbildningsväsendet. I stället för att fördöma censorns uppförande – och den skola som accepterade det hela – sa Elisabeth Møller Jensen att "man måste vara öppen för att folk har olika sätt att hälsa på" – och uppenbart ska man också vara öppen för att man får hälsa olika på pojkar och flickor.

Ett par dagar senare upprepade hon denna åsikt, men ville nu gärna precisera att hon också hade blivit arg "om jag hade fått samma besked [som eleverna på skolan i Herning, reds anm]. Att censorn hade sagt att han inte ville ta kvinnor i

hand". Hon försvarade sig med att matematikläraren inte förklarar för eleverna att censorns vägran berodde på religiös bakgrund, och det gjorde stor skillnad, menade Elisabeth Møller Jensen nu.

"Om jag hade känt till den faktiska ordalydelsen hade jag formulerat mig annorlunda och försvarat elevens rättigheter", sa hon.

Elisabeth Møller Jensen sa samtidigt att det uteblivna handslaget satte två rättigheter på spel: "Flickors självklara rätt att inte bli annorlunda behandlade, och censorns rätt att hälsa på sitt eget sätt."

Vilken rätt som ska få företräde tänker ordföranden för Kvinno salomoniskt lösa genom att uppmana censorn att varken ta kvinnor eller män i hand.

Handslaget har alltså inget värde i förhållande till andra hänsyn. I stället underströk hon att Kvinno är ett centrum för kön, jämställdhet och mångfald – och summerade:

"Debatten om det uteblivna handslaget bekräftar för mig hur viktigt det är att förstå kön och jämställdhet i ett bredare perspektiv." Ett perspektiv som man utan att kränka någon, kan kalla mångfaldhetsperspektivet. Här hänger förstälens av handslaget som sedvänja och kultur inte med. Det är historia.

Inför den muntliga matematikexamen på skolan i Herning hade matematikläraren skickat ut följande besked till elev-

Jämställdhetsminister Manu Sareen (*Radikale Venstre*) lät saken bero.

erna: "Vår censor har meddelat att han inte vill ta kvinnor i hand. Så det är nog en god idé att inte försöka sträcka fram handen till honom. Nu är ni i varje fall förvarnade, så att ni inte i själva examenssituationen blir förvirrade. Lycka till med examen."

Beskedet gällde bland andra den 20-åriga Michala Mosegaard vars matematikexamen skulle äga rum några dagar senare. Beskedet förundrade henne.

Till tidningen *Information* sa hon: "Jag blev faktiskt ganska chockad. Det är verkligen märkligt. Jag tycker inte att sånt här borde ske i dagens Danmark."
Michala Mosegaard kände sig otrogg

i att examineras av en censor som inte vill ta kvinnor i hand. Därför vände hon sig till skolans administration för att fråga om hon kunde få en annan censor. Detsamma gjorde flera av hennes klasskamrater, som också var missnöjda med censorns uttalande.

"När man som flicka får ett sådant besked känner man sig som en förlorare redan innan man går in till sin examen. Oavsett hur bra man är i ämnet, känner man sig inte objektiva behandlad", förklarade Michala Mosegaard.

Hennes begäran var förgäves. Med hänvisning till det korta varslet sa skolans administration nej till att hitta en annan censor. Enligt utbildningschefen Marianne Dose Hvid fick skolans ledning inte klart för sig att censorn vägrade ta kvinnor i hand, förrän Michala Mosegaard vände sig till dem.

Efter detta avslag kontaktrade Michala Mosegaard även barn- och utbildningsdepartementet. Även där fick hon veta att det inte kunde göras. Därefter kontaktrade hon jämställdhets- och kyrkodepartementet, som efter en längre dialog också nekade henne hjälp.

"Till slut kände jag mig lite vilse. Det verkade som om särskilt undervisningsministeriet bara ville bli av med saken. Men de borde ju ta tillvara elevernas intressen", sa Michala Mosegaard.
När saken avslöjades i tidningen *Infor-*

mation, bröt debatten ut. Inte minst på olika blogggar kritiserades såväl myndigheterna som censorn ifråga. Men vare sig skolan eller censorn har fått några krav från myndigheterna på att upprätthålla lika behandling för kvinnliga och manliga studenter vid offentliga skolor.

Censorns vägran att ta kvinnor i hand började för åtta år sedan. Han verkar aldrig ha fått någon reprimand från skolmyndigheter eller de ansvariga för censorerarna.

Den omstridda censorn, Youssef Minawi, förklarar själv att han på grund av sin islamiska tro bara kan ta de kvinnor i hand som tillhör hans närmaste familj. Aldrig en kvinna som teoretiskt skulle kunna bli hans äkta maka. När han genomgick sin utbildning fick han rådet av sin kursansvarige att alltid i förväg förklara sitt agerande för eleverna, innan de ska upp i examen.

"Jag skriver alltid till läraren för de klasser jag ska examinera. Jag vill inte att de ska bli förskräckta över att jag inte tar i hand av religiösa skäl. Jag tar heller inte den ansvariga läraren i hand om hon är kvinna. Så har jag gjort i åtta år och det har aldrig varit några problem."

Han understriker att han själv i sitt ursprungliga mejl till matematikläraren på skolan i Herning, förklarade att det är av religiösa skäl han inte vill ta kvinnor i hand. □

Prenumerera på Dispatch International

Teckna en prenumeration på *Dispatch International* så att vi bli en stor och viktig tidning som påverkar den svenska och europeiska debatten.

Eller varför inte ge bort ett abonnemang till någon du bryr dig om?

Väljer du papperstidningen får du den hem i brevlådan varje torsdag.

I priset ingår förstasidorna som också kan läsa allt vi publicerar på vår webbsida: www.d-intl.com.

En online-prenumeration är billigare. Där kan du läsa alla artiklar på svenska och engelska och en del även på danska.

Priser: Papperstidning 1 år – 1365 SEK

Papperstidning ½ år – 810 SEK

Online 1 år – 905 SEK

Online ½ år – 515 SEK

Beställ din prenumeration via vår webbsida www.d-intl.com eller skicka ett brev till:
Dispatch Filial
Box 4203
203 13 Malmö

"Min syster gjorde karriär på lögner"

Bror till känd feminist berättar om hur familjen drabbades av hennes bok om incest

Av Patrik Nyberg

Under 1990-talet var författaren Anna-Karin Granberg en flitigt förekommande person i svenska medier. Hennes kändisskap grundades med boken *Där ingenting kan ses*, där hon hävdar att hon under uppväxten utsattes för sexuella övergrepp av pappan, mamman och sin bror. Det rörde sig om bortträngda minnen som hon hade "fått fram" när hon var 31 år gammal.

Efter över 20 år bryter nu Granbergs bror Joachim tystnaden för *Dispatch International* och ger sin syn på systemens historiskrivning.

Din syster beskriver era föräldrar som fruktansvärda personer. Vad är din bild av dem?

– Min mamma var ju den som tog hand om mig efter skilsmässan och hon gjorde nog så gott hon kunde. Alltså, hon var ingen "bullmamman", men hon gav mig en sund syn på livet. Fruktansvärd? Nej, inte den mamma jag hade.

– Hon var skolpsykolog, och levde mycket för sitt jobb. Nu är hon sedan många år svårt sjuk i MS, och har inte kunnat prata på över tio år.

– Min pappa var alkoholist och försvann ur mitt liv innan jag blev tonåring. Jag återfick kontakten med honom i mitten av åttiotalet då han bodde i Skara. Tyvärr dog han några år senare, just när vi var på väg att lära känna varandra igen. Det påverkade mig negativt eftersom han var en speciell person som jag hade velat veta mer om. Nu får jag aldrig svar på mina frågor...

Joachim tycker det är märkligt att förlaget inte gjorde någon som helst fakta-granskning av systemets bok.

– Jag tycker det var konstigt att förlaget bara gav ut boken utan att fråga någon av de personer den handlade om. Jag fick ett brev från min syster där hon skrev om att det skulle bli uppmärksamhet kring hennes nya bok, jag svarade att jag inte var intresserad av att vara med. Det fick jag ingen respons på...
– Anna-Karin och jag hade, som jag

ser det, en någorlunda sund bror/syster-relation, men hon valde bort den för att göra sig ett namn på falska grunder. Man kan säga att hon försvann när hon fick en relation med en kvinna som heter Karin och drev en kvinnobokhandel. Jag kände att om hon inte ville ha kontakt med mig, så fick det väl vara så.

Han menar att systemets skrivsätt förändrades när hon träffat ägaren till kvinnobokhandeln Medusa.

– Då blev det en helt annan stil på hennes skrivande, det var som om någon annan sa åt henne vad hon skulle skriva. Hon var en medioker poet, ingen som skulle skriva något som det här. Så visst fick hon hjälp och påverkades.

Joachim påpekar att Anna-Karin länge velat göra sig ett namn. Eftersom hennes tidigare böcker inte blev några försäljningsframgångar, var anklagelserna om incest ett mer gångbart ämne.

– Jag visste ju att det inte var sant och hoppades att det skulle komma fram på ett rättvist sätt. Men sanningen var väl inte så säljbar vid den tiden.

Systemets bok utkom efter att pappan avlidit och mamman redan var svårt sjuk i MS. Ingen tillfällighet, menar Joachim.

– Det är ganska uppenbart att det är lätt att skriva sådant här om dem som det berör inte kan försvara sig.

*Mediernas lansering av Granbergs alla anklagelser av lätt identifierbara personer ledde till att *Där ingenting kan ses* blev en försäljningsframgång.*

En intervju i *Expressen* från 1992 av Per Svensson, ger en tidstypisk bild av hur journalister som är ovana vid att granska i stället förvandlas till propagandister. Granberg och många extremfeminister såg mannen som källa till alla problem, därför gällde det att sälja in en bild av att sexuella övergrepp på barn var mera regel än undantag. Granberg säger i intervjun att en fjärdedel (!) av alla kvinnor blivit sexuellt utnyttjade som barn. [Vid denna tid förelåg redan den stora finska undersökningen av Heikki Sariola som visade att det rörde sig om mindre än 5 promille, reds an.]

Intervjuaren Per Svensson (numera *Sydsvenskan*) jamsade med och ställde inga besvärande frågor om det Granberg sa var sant.

Inte ens att hon i boken påstod sig ha en våldsam sidopersonlighet vid namn

Extremfeminister tar till vilka grepp som helst för att göra sig hörda.

Foto: Gaelx/Wikimedia

Mengele. Ingen fråga om hur hon såg på det faktum att hennes släktingar sa att hon ljög om anklagelserna mot pappan, mamman och brodern. Svensson och övriga journalister ställde villigt upp som nyttiga idioter när den manshatande feminismen bedrev sitt korståg under 1990-talet.

Då var ingen intresserad av att höra brodern Joachims version.

Inte förrän 2013 kom sanningen komma fram – i *Dispatch International*. □

▼ Fotnot: Joachim är ett fingerat namn

FAKTA/ Därför granskar DI extremfeminismen

Under 1980- och 90-talen lyckades extremister i den feministiska rörelsen politisera delar av rättsväsendet. Personer som Anna-Karin Granberg fick gehör för uppfattningen att bortträngda minnen som poppade fram i vuxen ålder var tillförlitliga.

Feministisk influerade terapeuter, som trodde på teorin om ett ondskefullt patriarkat som ritualmördade spädbarn utan att lämna några spår efter sig, fick expertstatus i dom-

stolarna vilket ledde till att oskyldiga dömdes. Till exempel bekostade Malmöhus läns landsting under 1990-talet ritualmordsterapi åt en utvecklingsstörd kvinna, som efter "terapi" trodde sig ha bevitnat mordet på 10-åriga Helen Nilsson i Hörby. I våra dagar är det ytterst få personer som fortfarande förfäktar de här idéerna. Problemet är att fallen från 1990-talet aldrig granskats och att sanningen därför inte kommit fram.

MEDIEANALYS

Mystisk obalans bland de extrema

Av Ingrid Carlqvist

I de extremistiska hemsidornas tävling om publikintresset, har de högerextremistiska tagit en klar tättposition – långt före vänsterextremister och jihadistister.

Detta framgår av en större rapport som Statens Medieråd just har offentliggjort.

Syftet har varit att undersöka hur ofta svenskarna besöker hemsidor med "våldsbejakande och antidemokratiska budskap".

Resultatet är entydigt: sju högerextremistiska hemsidor kan varje dag glädja sig åt 144 868 unika besök, medan de två vänsterextremistiska som ingår i undersökningen får nöja sig med 3 620, och sex jihadistiska och salafistiska hemsidor har ett dagligt besöksgenomsnitt på bara 494.

Som rapporten uppmärksammar är det nog bäst att inte ta de jihadistiska siffrorna för allvarligt, eftersom en del av de svenska anhängarna av profetens program antagligen hämtar sin inspiration från utländska hemsidor.

De högerextrema hemsidorna har anknytning till följande organisationer: Stormfront, Svenska Motståndsrörelsen, Nordiska Nationalister, Svenskarnas Parti, Förbundet Nationell Ungdom och Nordisk Ungdom.

De vänsterextrema har förbindelser till AFA (Antifascistisk Aktion), Djurens befrielsefront och Revolutionära fronten.

Medierådet betecknar själva undersökningen som unik i ett internationellt sammanhang. Den har genomförts i samarbete med Brottsförebyggande rådet, Exit, Forum för levande historia, Rikspolisstyrelsen, Säkerhetspolisen och Ungdomsstyrelsen.

Syftet har inte varit att "beskriva hur de tre extremistmiljöerna ser ut eller vad som ingår i deras respektive ideologier".

Avsikten har i stället varit att behandla de yttre budskap som är tillgängliga för allmänheten och som kan betraktas som verktyg för rekrytering och radikaliserings.

Som siffrorna visar är det en enorm kvantitativ skillnad på de högerextremistiska och de vänsterextremistiska hemsidornas popularitet. Men märkligt nog gör rapporten inget försök att förklara varför det råder sådan obalans.

I gengäld ägnas många sidor åt vad som kan göras för att motverka de extremistiska hemsidornas giftiga budskap och särskilt deras skadliga inflytande på unga människor.

Ett av förslagen är att via skolan öka de ungas "medie- och informationskunnighet" (MIK). De unga ska göras till "medvetna medieanvändare".

"Detta innebär att stärka användarnas förmåga att kritiskt värdera, analysera och förstå såväl online- som offline-material, att lära barn och unga att ifrågasätta och jämföra olika informationskällor, ta del av oberoende undersökningar och kunna värdera texter, ljud- och bildmaterial."

En näraliggande möjlighet, som inte dryftas i rapporten, är att ett stort antal svenskar för länge sedan har uppnått en hög grad av MIK och därför har kommit fram till att alla svenska gammelmidiar säger och skriver samma sak – och att det de säger och skriver inte stämmer med den verklighet som informationskunniga medborgare själva kan iaktta.

Här finns kanske förklaringen till att så många tyr sig till högerextremistiska webbsidor, där kan de i alla fall läsa om de saker som mainstream-medierna aldrig bevakar.

Att långt färre söker information hos vänsterextremisterna kan kanske bero på att deras åsikter redan är bekanta från de generellt vänsterinriktade gammelmidierna. □

▼ Hela rapporten kan läsas här: www.statensmedierad.se

KRÖNIKA

Hur Gösta Bohmans gamla parti förlorade sin själ

Av Tommy Hansson

Under 1970-talet var jag medlem i Moderata samlingspartiet, föregångare till "Nya Moderaterna". Jag var faktiskt medlem i såväl moderpartiet som MUF och Fria moderata studentföreningen. Någon partikarriär blev det av olika anledningar aldrig, utan jag var en typisk gräsrotsmedlem. Mitt största intresse var utrikespolitik, vilket jag tillgodosåg på andra vägar.

På den här tiden var den hedervärde Gösta Bohman partiledare. Han tog över M-rodret sedan Gunnar Heckscher och Yngve Holmberg misslyckats med att lyfta partiet ur den kris som inträtt sedan den legendariske Jarl Hjalmarson lämnat skutan (som under hans tid kallades Högerpartiet).

Bohman ryckte med all akkuratess upp moderaterna och gjorde det till ett regeringsparti sedan den borgerliga treklövern Centerpartiet, Folkpartiet och Moderaterna 1976 för första gången i mannaminne spöat sossarna och deras systerparti kommunisterna i valet. Som tack fick Bohman en statsrådspost som ekonomiminister.
Vid den här tiden var Moderata

samlingspartiet det stora "högerspöket" i svensk politik, även om partiet i regeringsställning närmast slog knut på sig självt för att anpassa sig efter den rådande vänsterandan.

Efter Gösta Bohman kom först Ulf Adelsohn och sedan Bohmans gamle måg och handsekreterare Carl Bildt som M-ledare. När de den borgerliga kvartetten – Kristdemokraterna hade tillkommit sedan regeringsären på 1970- och 1980-talen – vann valet 1991 blev Bildt statsminister.

Olyckligtvis kom folkpartiledaren Bengt Westerberg med i Bildts ministär. Westerberg hotade med att avgå om inte Bildt undanröjde Socialdemokraternas så kallade Luciabeslut från 1989, vilket kraftigt begränsade invandringen till Sverige. Nu skulle det föras en "generös invandringspolitik", vilket var en markering mot det immigrationskritiska Ny demokrati som valts in i riksdagen 1991.

Följden blev att det strömmade in tiotusentals krigsflyktingar från Balkan med de så kallade kosovoalbanerna i spetsen. Det har visat sig att bland dessa immigranter fanns ett antal personer vilka sedan kom att dömas för krigsforbrytelser. Vi kan således tacka, eller hur man nu ser

Gösta Bohman.

på saken, Bengt Westerberg (FP) för att vi fick en genuin massinvandring till Sverige. Den "generösa flyktingpolitiken" har upphöjts till norm, och ve den som vågar ifrågasätta den. Det moderata partiet har för sin del aldrig ifrågasatt denna veritabla svängdörrspolitik.

2002 gjorde Moderaterna ett katastrofval med Bo Lundgren som partiledare och fick bara drygt 15 procent av rösterna. Råft och rättarting väntade. Ny partiledare blev 2003 förre MUF-ordföranden Fredrik Reinfeldt, vilken tillsammans med kumpanerna Anders Borg och Sven-Otto Littorin drog upp riktlinjerna för den nyordning som komma skulle.

Inför valet 2006 profilerar sig M-partiet som "Nya moderaterna" alternativt

"Nya arbetarpartiet" och byter samtidigt partifärg från blått till orange, vilket visar sig vara ett vinnande koncept rent röst-mässigt: alliansregeringen M, FP, C och KD ser dagens ljus. 2010 får den förnyat förtroende bland väljarkåren.

Valframgångarna har för Moderaternas del dock skett till ett högt pris: partiet har förlorat sin själ. Reinfeldt och Borg är pragmatiska för att inte säga ryggradslösa politiker som lämpat Högerpartiets/ Moderata samlingspartiets konservativa idégodis överbord.

Det har resulterat i fortsatt massinvandring – "invandring berikar" har varit den stående parollen – där avvigsidor som förtroende, islamisering och bidragsturism blivit till "integrationsutmaningar" om vi får tro integrationsminister Erik Ullenhag (FP). Det har också medfört en fortsatt avveckling av vårt militära försvar där det anses viktigare att hissa den svenska flaggan i Afghanistan och Afrika än på svenskt territorium.

Fredrik Reinfeldt har visserligen avstått från att kalla sig feminist, men några sådana skrupler har inte finansminister Anders Borg haft. Enligt det senaste utspelet från Borg bör könskvotering till bolagsstyrelser övervägas, vilket gör att

M i denna fråga solidariserar sig med stollepartier V och MP.

Reinfeldts tidigare rykte som "konservativ" är utan något som helst tvivel grundfälskt. I en intervju i *Expressen* julfotonen 2007 underströk den nye statsministern: "Du får mig att ställa upp på väldigt få etiketter över huvud taget. Jag kom in i ett parti där man skulle sätta etiketten liberal eller konservativ på alla möjliga människor, till slut visste ingen vad det var, förutom att det var ett plakat att slå i huvudet på folk."

Om Reinfeldt är ideologiskt obestämbar är det lättare att nagla fast Anders Borg ideologiskt. Han var i sin ungdom en konservativ som hade den "mörkblå" riksdagsmannen Birger Hagård från hemlandet Östergötland som idol. Det var i alla fall vad Borg meddelade mig i samband med en MUF-konferens på hotell Arlandia 1986, då jag var inbjuden talare. Borg gjorde också ett kort mellanspel som medarbetare i den mig närstående antikomunistiska tidskriften Contra.

Numera är Borg socialliberal och feminist. O tempora, o mores (O tider, o seder) som den klassiske romerske författaren och politikern Cicero uttryckte sig i sina mer nostalgiska ögonblick. □

Dispatch International

"Freedom of the press cannot be limited without being lost." – Thomas Jefferson

Utgevns av: Dispatch Filial, Box 4203, 203 13 Malmö
 Chefredaktörer: Ingrid Carlqvist, ansvarig utgivare, Lars Hedegaard, CEO
 Tryck: Själlandske Medier, Ringsted, Danmark
 Kontakt: redaktion@d-intl.com. Prenumeration: subscribe@d-intl.com

LARS HEDGEAARD
lars@d-intl.com

Arbetarklassen gör uppror

Att döma efter pressens och det officiella Storbritanniens reaktion skulle man kunna tro att det var English Defence League som mördade soldaten Lee Rigby på öppen gata 22 maj, vilket DIs Londonkorrespondent Douglas Murray i dag kan berätta (sidan 6).

Mördarna var stolta över sitt verk, och en av dem visade fram sina blodbesudlade händer medan han citerade Koranen för att rättfärdiga sitt illdåd.

Detta har på intet sätt påverkat den brittiska mainstreampressen och den politiska klassen. Problemet, som de ser det, är inte att landet har välkomnat muslimer som tackar för gästfriheten genom att kasta bomber, bränna upp bilar, plundra butiker, massvåldta minderåriga flickor och skära halsen av slumpvist utvalda vantrogn. Problemet är att det finns engelsmän som protesterar mot dessa handlingar och vänder sig emot den ideologi, islam, som våldsmännen åberopar.

Det brittiska etablisemangets huvudfiender är således inte våldsamma muslimer, utan English Defence League, EDL, var pressen, politikerna och myndigheterna förföljer på alla upptänkliga sätt.

Detta fick jag med egna ögon se när jag hösten 2010 besökte England med det specifika syftet att ta reda på vilka EDL:s ledare är och vad de står för. Från dansk och internationell press hade jag fått intrycket att det var en samling fascistoida rasister och fotbollshuliganer, vars enda syfte var att ställa till bråk och överfalla "svarta". Efter att ha tillbringat några dagar tillsammans med EDL:s ledning och följt med dem på möten med rörelsens många supportrar, var jag tvungen att revidera min uppfattning. Jag fann inte minsta tecken på rasism. Sådan hade dessutom varit besynnerlig med tanke på att jag själv kunde konstatera att EDL:s gräsrotter består av alla möjliga slags människor.

Där fanns svarta och vita, engelsmän, irländare (såväl katoliker som protestanter), hinduer, sikher och judar. Homosexuella var välkomna och hade bildat sin egen avdelning i London.

Om sikherna sa EDL:s högste ledare Tommy Robinson att de var de "mest engelska av de engelska". Nu stod sikherna där i baren med sina långa skägg och turbaner i vänskapliga samtal med engelska arbetare. Jag hörde heller ingen – varken bland ledarna eller de vanliga aktivisterna – som uppmanade till våld. Däremot hörde jag om många tillfällen där "asiater", det vill säga muslimer, "anti-fascistiska" vänsterextrema och polisen hade gått till angrepp mot EDL:s demonstrationer – varpå pressen och politikerna pekade ut EDL som ansvariga för våldet.

En annan sak som slog mig med EDL var att såväl ledare som aktivister tillhörde arbetarklassen och uppförde sig som arbetarklass, det vill säga sa vad de tyckte utan fina omskrivningar, tog för sig rikligt av ölet och närde en ingrodd – och berättigad – misstro mot den elit som har gett deras land oöverstigliga problem på halsen. Och som nu förväntades hålla sig lugna, medan deras gamla kvarter togs över av främlingar som inte vill dem väl.

Det var samma arbetarklass som utgjorde ryggraden i Englands motståndskamp mot nazismen när Winston Churchill satt vid roddet. Och de är uppenbarligen de enda som i dag tänker försvara demokratin, friheten och jämlikheten.

INGRID CARLQVIST
ingrid@d-intl.com

Ta (inte) seden dit du kommer

Något som ständigt förvånar mig är de många ursäkter politiker och medier har för i princip varenda invandrare som betar sig illa. Det är aldrig deras fel, det är alltid de "rasistiska" svenskarna som begår tankefel när de får för sig något så idiotiskt som att kräva att folk från andra länder ska ta seden dit de kommit och uppföra sig väl.

Om muslimska män vägrar ta kvinnor i hand här i "världens mest jämställda" länder, så är det inte dem det är fel på. Svenska kvinnor kan väl klara sig utan handskakningar – det är väl inget att bry sig om? Och bryr de sig och känner sig nedvärderade eller till och med diskriminerade så får de likt Michala Mosegaard i Danmark ingen hjälp alls eller som Annika Wadsö i Trollhättan en varning för att ha överträtt sina befogenheter.

Om muslimska män gruppvåldtar svenska kvinnor (med största sannolikhet en följd av deras urusla kvinnosyn), så är det inte heller deras fel. Man får väl förstå att de har obehagliga krigsupplevelser bakom sig och för övrigt så borde väl inte svenska kvinnor klä sig så utmanande eller ens ge sig i lag med muslimska män?

Och häromdagen såg jag ett "fantastiskt" tv-inslag på Expressen.se. Det handlade om en muslimsk familj som sedan flera år levtt gömd för att de fått avslag på sin asylansökan. Deras flykt från en lägenhet till en annan skildrades med gråtande barn och förtvivlade föräldrar. Att familjen inte bedömts ha skal att få asyl i Sverige, var inget som bekymrade reportern – det var ju sjuvuyynd om dem.

Näval, själva vinkeln i reportaget var att mamman i familjen hade låtsaskonverterat till kristendomen. Via en pingstkyrkoförsamling hade hon fått lära sig om det kristna budskapet och till sist låtit döpa sig – mot löfte om att då uppnå asylskäl i Sverige.

Men tror ni att reportern var upprörd över detta fusk? Alls icke. Skurkarna i inslaget var pingstpastorerna som 1) hade lurat kvinnan att konvertera och 2) inte lyckats leverera ett permanent uppehållstillstånd efter dopet.

Vän av ordning kan ju tycka att själva skandalen ligger i att familjen vägrar finna sig i svenska lagar och regler utan i stället uppehåller sig i landet illegalt. Därefter kunde man ju tänka sig att reportern undrade hur kvinnan kunde lura pingstpastorerna på ett så fult sätt – bara för att därmed på falska grunder skaffa sig permanent uppehållstillstånd.

Ett land som inte längre står upp för sina egna värderingar är på väg att rasa samman. Men ett folk som inte gör uppror mot att deras ledare håller på att sälja ut allt som är oss kärt, kanske inte förtjänar bättre? Vad ska egentligen till för att svenskarna ska slita upp den knutna näven ur fickan, gå man ur huse och säga stopp? Hur illa måste det bli innan vansennet kan stoppas?

Det enda man med säkerhet kan säga är att medierna och politikerna har lyckats införa 1984 i Sverige. Med nyspråk och hot om ödelagda karriärer har de skrämt svenskarna till tystnad – en tystnad som är förödande för oss alla.

Av Torben Mark Pedersen

Kan vi bevara dansk kultur trots invandring av ett stort antal människor med en annan religion och kultur?

Nej. Kulturen är alltid i förändring. Det betyder inte att dansk kultur är dömd till undergång, men den kommer att förändra sig och kanske snabbare än vi hittills sett.

När ett land med en för övrigt homogent befolkning under loppet av några få årtionden blir föremål för massinvandring av människor med en annan religion, kultur, moral, sedvänjor och rättsuppfattning så sker en brytning med den evolutionära utvecklingen av kulturen. Detta händer även under välfärdsstatens framväxt. Under loppet av 50-80 år förstördes en grundläggande individualistisk bondenkultur och ersattes med en kollektivistisk kultur där moral, normer, sedvänjor, umgängesformer och auktoritetsförhållanden ändrade sig fundamentalt.

Är invandrarnas kultur stark kommer de att insistera på att bevara sin kultur, religion, moral, sedvänjor och rättsuppfattning och kräver de dessutom religiös jämlikhet i stället för att låta sig assimileras, kommer det att skapa ytterligare förändringar av dansk kultur, umgängesformer, normer och rättsställning.

INSÄNDARE

Dansk Folkeparti har förlorat sin trovärdighet om EU

Lars Hedegaard verkar märkligt okritisk i sin artikel om Dansk Folkepartis, DF, nya "skärpta kurs" i EU-frågan (Dispatch International 20 juni 2013).

Ser man historiskt på det är DF jämlikheten opålitliga som representanter för unionsmotståndet.

DF gick 1996 fram som ett verkligt unionsmotståndarparti som ville att vi skulle utträda ur EU. Så kom regeringsskiftet 2001 där DF gav upp denna viktiga fråga genom att lova att inte falla regeringens på EU-frågan. Det var en blanco-check som regeringen förstod att inlösa: Regeringen förde 2007-2008 Lissabon-fördraget till Folketinget utan en föregående folkomröstning, vilket statsministern faktiskt hade lovat allmänheten. (Vi talar här om det Lissabon-fördrag som bland annat slår fast att EU-rätten står över all nationell rätt och därmed också över grundlagen.)

Men DF höll sitt löfte och hade uppenbarligen fortfarande tilltro till regeringen trots detta svek. Därför antogs Lissabon-fördraget utan folkomröstning. DF höll också sitt löfte trots de famösa domarna i EG-domstolen (bland annat Metock-domen 2008), som punkterade de åtstramningar som hade gjorts i reglerna om anhöriginvandring.

Och inte nog med det: DF har sedan dess förklarat att de inte vill att Danmark lämnar EU – även om det fortfarande står i deras partiprogram att partiet är "emot den Europeiska Unionen".

Men Unionen blev till inför ögonen på dem – av en regering de själva stödde. Och så sent som förra året bedyrade partiets framträdande medlem, Søren Espersen, att DF aldrig skulle gå till val på frågan om utträde ur EU.

Och nu ska man tro på att de har vaknat upp?

För det första är det för sent: 2007 missade de sin historiska chans att rädda oss från Unionens fullbordande. För det andra är det inte trovärdigt: De har för länge sedan mist sin trovärdighet som unionsmotståndare. Trovärdigheten kan bara vinnas tillbaka med handling, inte med ord. Vi väntar fortfarande.

Adam Wagner

Skriv en insändare!

Dispatch International tar gärna emot synpunkter från läsarna. Du får gärna använda signatur, men vi på redaktionen behöver känna till ditt namn. Skicka till: editor@d-intl.com.

DEBATT

Islamisering ska bekämpas av folket

Integrationsproblemen ökar i samhällen med stora välfärdsstater, bland annat för att individuella lösningar har ersatts med kollektiva beslut, men kampen om värderingar pågår också i privata verksamheter och andra institutioner i civilsamhället.

En av flera orsaker till att den klassiska liberalismen utvecklade sig och kulminerade i England, Skottland och USA, är den individualistiska traditionen som England haft sedan Medeltiden.

Men det liberala samhället är historia. Det underminerades av kollektivistiska idéer och framväxten av en välfärdsstat baserad på standardiserade lösningar för alla, finansierat med tvingande skatter och avgifter, där den enskilda människan reducerades till ett medel för de kollektiva målen. Ett liberalt samhälle förutsätter att staten är minimal så att varje individ kan leva som det passar honom eller henne. På samma sätt förutsätter det liberala samhället att tro är en privatsak, så att de troende inte försöker pressa sina egna religiösa idéer på andra via statsmakten eller med våld.

Och det är ju ett av problemen med islam. Inom islam är tro inte en privatsak, och islam är en kollektivistisk lagreligion som delar in allt i haram (förbjudet) och halal (tillåtet). Den muslimska kulturen, moralen, sedvänjorna, tron och rättspraxisen är kollektivistisk från början till slut, och därför är den i grunden oförenlig med ett liberalt samhälle – och därmed oförenlig med ett multikulturellt samhälle. Det är

också därför vi ser att överallt där islam vinner terräng, blir multikulturella samhällen omvandlade till monokulturella.

Hotet från islam får emellertid en del att flirta med totalitära "lösningar" i så måtto att vi som majoritetskultur ska bli påtvingade en gemensam uppsättning värderingar, en gemensam kultur, som ska gälla för alla i Danmark.

Men man kan inte förbjuda islam. Även om man juridiskt skulle kunna göra det med hänvisning till grundlagen, vilket är tveksamt, så skulle det inte fungera och det har aldrig fungerat någon gång i historien utan att leda till massiva kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Antagligen skulle en sådan politik föra till våldsamma konflikter av hittills aldrig skådad omfattning.

I det lilla kan man givetvis tvinga fram en viss kulturell homogenitet. Offentliga myndigheter kan givetvis få order om att inte ersätta jul med "ljusfester" och att inte fira annat än kristna religiösa helgdagar. Man kan också förbjuda offentliganställda att bära religiösa eller politiska symboler på arbetsplatsen, vilket för övrigt inte skulle strida mot den liberala tanken om att statsmakten ska framstå som neutral i förhållande till medborgarna.

Allt låta på staten som den stora problemlösaren är en källa till ständig förväring för liberaler, eftersom i princip alla problem med invandring och misslyckad integration skylls på staten. Det gäller utänningslagen från 1983, FN-konventioner och den totalmisslyckade integra-

tionen där välfärdsstaten understödjer skapandet av parallellsamhällen, bland annat genom att anvisa bostäder i allmännyttan och en slapp rättspolitik. Det finns helt enkelt inte grund att sätta sin tilltro till att staten ska lösa problemen. Staten är en del av problemet.

Så om det överhuvudtaget finns några lösningar – och det är ett stort om – så måste de vara liberala. Man kan inte tvinga igenom en gemensam uppsättning värderingar, men man kan i princip tvinga igenom en gemensam uppsättning spelregler i ett rättssamhälle som tar sin utgångspunkt i den ömsesidiga respekten för individens rättigheter, och man kan låta bli att motarbeta integration och främja parallellsamhällen genom välfärdsstatens många bestämmelser.

Men det är först och främst från befolkningen, från civilsamhället, som motståndet mot islamiseringen måste komma. Om det inte finns ett folkligt stöd för att försvara vår frihet eller att försvara den danska kulturen, så finns det inga lösningar. Då kommer Danmark att gradvis förändras under påverkan från muslimsk kultur och dansk kultur kommer att bli en blandkultur och många danskar kommer inte längre att känna sig hemma i sitt eget land.

Den liberala lösningen är således utopisk, för ett liberalt samhälle förutsätter en liberal kultur och befolkning, men den liberala kulturen är sedan länge förörd av välfärdsstaten och kollektivistiska idéer.

KRÖNIKA

Vakna – klockan är redan fem i tolv!

I nte i min vildaste fantasi trodde jag att jag skulle behöva uppleva 1950- och 1960-talen två gånger. En gång i mitt födelseland i öst, andra gången i Sverige, mitt nya hemland, där jag trodde det skulle finna demokrati och yttrandefrihet.

Under kalla kriget fanns inte yttrandefrihet i mitt födelseland och oppositionen jagades och fångslades. Detta händer även min pappa, så jag växte upp utan honom. Till rättegångningens tvingades han att utantill lära sig uppdiktade brott mot det socialistiska samhället. Sedan blev han dömd till fem års straffarbete i en urangruva. Pappa överlevde men tusentals andra dog.

Under tiden trakasserades vi, hans anhöriga. Jag och mina syskon fick inte studera och våra tillgångar beslagtogs. Min bror gjorde lumpen utan att få hantera vapen för att han "kunde använda vapen i kontrarevolution mot regimen" sades det. Vår mamma pressades att skriva på en skilsmässohandling för att straffa pappa ännu mera. Men hon gjorde det inte, vi var alla honom trogna.

Denna behandling användes mot alla som var i opposition. Landets invånare delades i grupperna VI och DE. VI-jasägare till kommunistisk lära och DE=alla andra som exempelvis demokrater, humanister, kristna och övriga som var kritiska mot landets härskare. Alla som hörde till DE-gruppen förlorade sina jobb, många fångslades, barn fick inte studera och alla behandlades som andra klassens medborgare.

Människor var rädda. Rädda för den nya statsmakten, ar-

betskamarater, grannar och till och med i många familjer var man rädda för varandra. Angiveriet ökade, ingen gick säker. Ingen vågade tala öppet och kritisera landets situation.

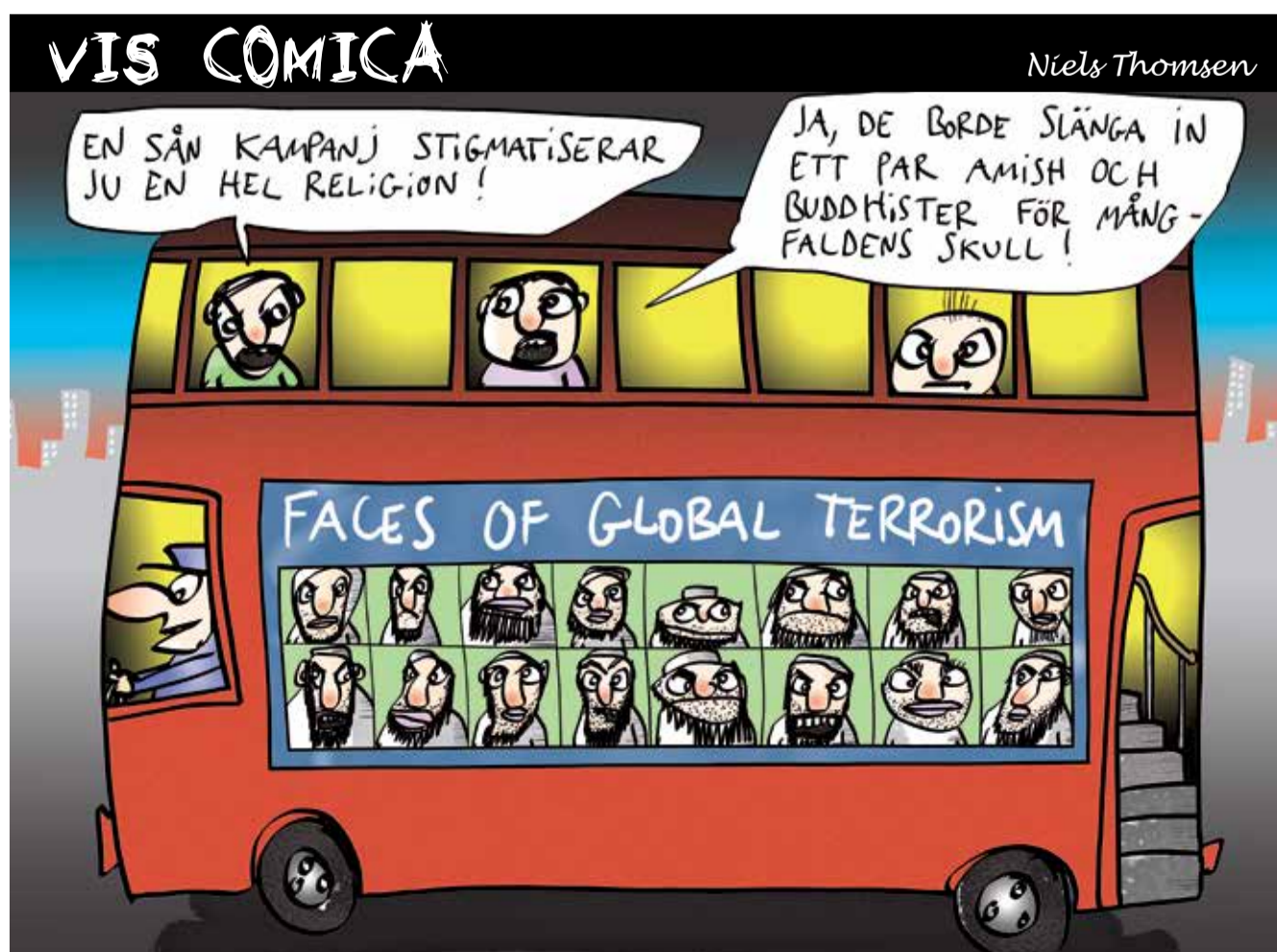
Jag trodde att jag hittade demokrati och yttrandefrihet i Sverige. Ack, så fel jag hade. Från början kändes det så, men nu råder här politiskt korrekta åsikter, manipulation av folket via politiker som utnyttjar vänstervridna medier och hyckleriet har blivit en normalitet. Utan yttrandefrihet har vi ingen demokrati.

- Då som nu här i Sverige, hotas kritiska medborgare med att förlora sina arbeten och uteslutas från fackföreningar.
- Då som nu indoktrinerats folket av medierna och andra uppfostringsaktörer.
- Då som nu stiger rädslen för att kritisera landets politiker.
- Då som nu tillåts våldsamma, oparlamentariska krafter att angripa kritiska medborgare.
- Då som nu splittas familjer. En del "hängar med" i den politiska korrektheten för att behålla sina jobb, sin sociala status och andra förmåner. Släkt som är kritiska till dagens massinvandring, islamiseringen av Sverige och indoktrineringen av befolkningen är illa sedda och utesluts ur familjegemenskapen.

Jag är inte den enda invandraren i Sverige som har svårt att förstå varför etniska svenskar tillåter plundring och förstörelse av landet de ärvade av sina förfäder.

Vakna, klockan är "fem i tolv"!

Liba Olsson

Den demokratiska Kongressledamoten Jim McDermott beskyller FBI för rasism, eftersom alla de 16 topterroristerna i en efterlysningskampanj är muslimer!

Foto: Anthony Corella/Shutterstock

Ända sedan terrorattentaten 11 september 2001 har rykten om saudisk inblandning florerat. Nu kräver förre senatoren Bob Graham att undersökningen öppnas på nytt.

Ökade misstankar om saudisk inblandning i 11 september

Av Diana West

WASHINGTON DC. Efter 11 september 2001, satt den demokratiska senatoren Bob Graham från Florida i ledningen för Kongressens utredning om den katastrofala al-Qaida-attacken som dödade 3000 amerikaner. I dag, nästan tolv år senare, vill den numera pensionerade senatoren att undersökningen öppnas på nytt. Han menar nämligen att först Bush-administrationen och senare Obama-administrationen har undanhållit avgörande bevis för den amerikanska allmänheten – bevis som kopplar Saudiarabien till attentaten. Det här är egentligen inget nytt för Graham, som 2004 gav ut en bok om Kongressförhören (som inte är desamma som 11 september-kommissionens utredning). Boken heter *Intelligence Matters: The CIA, the FBI, Saudi Arabia and the Failure of America's War on Terror*, [Underrättelsetjänst är viktig: CIA, FBI, Saudiarabien och Amerikas misslyckade krig mot terrorism] med bevis för obstruktioner, Bush-administrationens delaktighet i att gömma undan eller minimera den saudiska inblandningen och bevis för att saudiska nätverk i USA gav stöd åt flygplanskaparna.

Ett exempel: Medan privatflyg fortfarande hade flygförbud efter 11 september tilläts 140 saudier, bland dem medlemmar av

Osama bin Ladens familj, flyga ut och lämna landet utan att förhöras av FBI. Ännu ett exempel: Trots FBI:s vägran att hjälpa till lyckades Kongressens utredare avslöja bevis för ett saudiskt support-nätverk i södra Kalifornien. Denna San Diego-cell hjälpte Nawaf al-Hamzi och Khalid al-Mihdhar med förberedelserna för kapningen av American Airlines Flight 77, som de sedan kraschade in i Pentagon.

Det fanns åtminstone ytterligare ett saudiskt nätverk, men amerikanerna fick inte veta något om detta förrän på tioårsdagen av 11 september 2011. Det var när Dan Christiansen och Anthony Summers på webbsidan *BrowardBulldog*, med säte i Florida, publicerade en redogörelse för en cell i Sarasota, Florida som hade kopplingar till al-Qaida-ledaren Mohammed Atta och andra jihadisterna. Denna saudiska cell höll till i ett hus i det inhägnade bostadsområdet Prestancia. Där bodde två saudiska par: Abdul-Aziz al-Hijji, hans fru Anoud och deras små barn samt hennes föräldrar Esam och Deborah Ghazzawi. Eller, det var i alla fall där de bodde fram till omkring 30 augusti 2001.

Mindre än två veckor före al-Qaida-attackerna flydde saudierna och lämnade allt i bostaden kvar: bilar som nyligen registrerats, mat, kläder och möbler. Efter 11 september meddelade deras grannar

FBI om familjens plötsligt försvinnande. FBI undersökte saken.

Esam Ghazzawi hade, visade det sig, varit rådgivare åt en högt uppsatt person i den saudiska regeringen, prins Fahd bin Salman bin Abdulaziz al Saud, brorson till kung Fahd. Före 11 september var han känd i USA som ägare till den Derby-vinnande hästen War Emblem, och senare skulle han av al-Qaida-bossen Salman pekas ut som al-Qaida-finansiär. I juli 2002 dog Salman i förtid under märkliga omständigheter – bara några dagar innan två andra prinsar dog under lika mystiska omständigheter, prinsar som också pekades ut som al-Qaida-finansiärer.

Ingen underrättelsetjänst lämnade över Sarasota-undersökningen till Kongressens utredning eller till 11 september-kommissionen, vilket de skulle ha gjort. Det säger Bob Graham som också vittnar om att han inte fick höra talas om Sarasota-saudierna förrän *BrowardBulldog.org* reporter berättade om det för honom 2011. "Att FBI underlät att berätta för utredningen om Sarasota-fallet påminner om hur de underlät att ta fram information som kopplade 11 september-kaparna till andra saudier i Kalifornien", sa Graham, 76, i ett edsvuret vittnesmål bifogat i den Freedom of Information Act-stämning som *BrowardBulldog.org* väckt mot FBI och justitiedepartementet.

Nyhetsajten letar efter fler uppgifter, inte bara för att avgöra vilka bevis FBI fick fram om Sarasota-saudierna och deras eventuella band till saudiska myndigheter, utan också "om FBI för att skydda den saudiska regeringen eller av andra skäl, dolde eller undanhöll dessa bevis för Kongressen, för andra amerikanska myndigheter som undersökte 11 september-attackerna, för den amerikanska allmänheten och för nyhetsmedierna".

Under tiden påstår FBI att de försåg Kongressen och 11 september-kommissionen med Sarasota-undersökningen – ett påstående som Graham helt avvisar som "inte trovärdigt".

"Jag är bekymrad över det som för mig verkar vara ett fortsatt försök från FBI:s sida att dölja information för det amerikanska folket rörande eventuellt saudiskt stöd åt 11 september-attackerna", sa Graham.

Graham påpekade också att FBI:s underlåtenhet att visa fram "dokument som visade 'många kopplingar' mellan saudier som bodde i USA och andra individer med kopplingar till terrorist-attackerna ... försvårade utredningens möjligheter att fullfölja sitt uppdrag". FBI försöker få stämningen nedlagd.

På vilka grunder? Att visa fram dokument ifråga, vidhåller FBI, kan vara till skada för nationens säkerhet. □

– bortsett från den omöjliga uppgiften att bevisa att den frivilliga resan berodde på kamplust och inte på längtan efter att utföra humanitärt hjälparbete.

Särskilt länder som Storbritannien och Frankrike har skapat sig själva ett dilemma då de två länderna 27 maj upphävde det vapenembargo som EU under en kort tid erkände, och därmed tog ännu ett blint, famlande steg i riktning mot att bortförklara och bevärpa sunni-oppositionen mot Bashar Assads alawit-styre.

Med årtiendens erfarenhet av misslyckade försök att gripa, döma, straffa och utvisa hundratals muslimer som varje tänkande människa kan se har varit *guilty as hell*, är det inte precis en önskedröm för en åklagare att åtala en hemvändande Syrienfrivillig – som kommer att få hjälp av ideella organisationer, konventioner och diffusa terrorism-paragrafer som inte lyckas definiera Västvärldens fiender.

De europeiska staterna märkar inte med att hantera denna nya utmaning, så det enda medborgarna kan göra är att hoppas på att så många som möjligt av de män som frivilligt ansluter sig till islams svarta fanor i Syrien inte återvänder. □

SYDAFRIKA

Hon vill bryta ANC:s järngrepp

Av Tommy Hansson

African National Congress, ANC, har totalt dominerat sydafrikansk politik sedan partiet kom till makten 1994. Det ser nu dock ut som om ANC:s järngrepp kan vara på väg att lätta.

Men många vita oroas över framtiden och fruktar att de ska drabbas av samma öde som de vita i Robert Mugabes Zimbabwe. Tusentals vita farmare har redan dödat och några önskar sig en egen stat för boerättlingarna.

Nyigen lanserades officiellt i Sydafrikas huvudstad Pretoria det nya partiet Agang SA med den respekterade akademikern och tidigare anti-apartheid-aktivisten Mamphele Ramphele som frontfigur. Hon har bland annat varit verkställande direktör för World Bank, som specialiserat sig på att ge lån till kapitalkrävande projekt i utvecklingsländer.

Ramphele har, till skillnad från dagens svenska politikergeneration, en gedigen akademisk bakgrund med en doktorsgrad i socialantropologi och ett flertal böcker bakom sig. Hon föddes 1947 i provinsen Transvaal i norra delen av landet och visade sig tidigt vara ett intelligent och försiktigt barn. Hon bestämde sig för att studera medicin och har under en betydande del av sin karriär varit praktiserande läkare.

Under 1960-talet blev Mamphele Ramphele involverad i motståndet mot Sydafrikas rasåtskillnadspolitik apartheid. Hon anslöt sig till Black Consciousness Movement, BCM, med Steve Biko (1946–77) som ledande gestalt.

Ramphele och Biko utvecklade, trots att Ramphele redan var gift på annat håll, ett passionerat kärleksförhållande vilket resulterade i en dotter och en son. Dottern föddes 1974 men dog tragiskt i lunginflammation vid två månaders ålder. Sonen föddes 1978, året efter Bikos död under oklara omständigheter i ett sydafrikanskt fängelse.

Nu har alltså Mamphele Ramphele startat ett nytt parti som vid nästa års val tänker ta upp konkurrensen med det hittills allenarådande ANC. Ramphele och hennes parti Agang SA – Agang betyder "låt oss bygga" på det lokala sepedispråket – har fått prominent draghjälp av den frispråkige ärkebiskopen Desmond Tutu, vilken anklagat ANC för korruption och andra oegentligheter.

Artikelförfattaren besökte Sydafrika under en rundresa i södra Afrika 1988 som även omfattade Angola och Namibia. Redan då höll det obsoleta rasåtskillnadssystemet på att spricka upp i fogarna, men det var först i samband med ANC:s makttillträde 1994 detta skedde officiellt.

Centralgestalt i kampen mot apartheid var advokaten Nelson Mandela (född 1918), i dagens Sydafrika ofta kallad Madiba som är en klanrelaterad hederstitel. Mandela gick med i ANC 1942 och bekände sig länge till fredliga metoder i kampen mot rasåtskillnaden.

1948 institutionaliserades denna under beteckningen apartheid, då boerpartiet Nasjonale Party med D. F. Malan (1874-1959) som ledare och premiärminister vann valet och tog makten.

En vattendelare i sydafrikansk politik blev massakern i Sharpeville utanför staden Vereeniging i Transvaal 21 mars 1960. Flera tusen svarta demonstranter med anknytning till rörelsen Pan Africanist Congress, PAC, protesterade då mot landets passlagar utanför en polisstation, som bemannades av 20 poliser. Sedan demonstranterna börjat kasta sten mot polisen öppnade denna eld mot folkmassan – 69 människor dog och 180 sårades. Nelson Mandela reagerade genom att inte längre motstått sig våldsamma metoder. ANC bildade en väpnad gren som fick namnet Umkhonto we Sizwe, MK, som betyder "Nationens spjut", vars ledare Mandela blev 1962.

MK fick stöd av såväl Sydafrikas Kommunistparti, SACP, som PAC. Det har sagts att den väpnade judiska kamporganisationen Irgun var en förebild för MK. Efter att ha fängslats men frikäfts

i en rättegång som varade 1956–1961 dömdes slutligen Nelson Mandela tillsammans med andra medåtalade till livstids fängelse för terrorism, i den så kallade Rivonia-rättegången 1964.

Nelson Mandela kom att tillbringa sammanlagt 27 år i fängelse, varav 18 på den beryktade fängelseön Robben Island utanför Kapstaden. 1985 fick han ett erbjudande av president P. W. Botha (1916–2006) att släppas fri ur fängelset – under förutsättning att han avsåg sig våldet. Mandela vägrade göra detta, och rörelser som ANC, PAC och SACP fortsatte sin terrorverksamhet där de bland annat sprängde "mjuka" mål av typen sportarenor, barer och restauranger. Tusentals civila dog.

En annan omtydd metod för att eliminera önskade personer var så kallade halsbandsmord (necklacing). Ett bildäck trädde över personsens huvud och antändes. Följden blev att offret dog en plågsam kvävningssdöd. Nästan bara svarta drabbades av denna metod.

Sedan den reformsinnade F. W. de Klerk efterträtt Botha, även kallad "Den stora krokodilen", som sydafrikansk president frigavs Nelson Mandela 1990 och hälsades som en hjälte av stora delar av befolkningen, även den vita minoritetsbefolkningen. 1993 belönades såväl de Klerk som Mandela med Nobels fredspris för sina insatser i syfte att skapa en smidigt övergång till ett demokratiskt majoritetstyre.

ANC vann en jordskredsseger i valet 1994 och Nelson Mandela blev Sydafrikas förste svarte president, en post han innehade till 1999 då han efterträddes av Tabo Mbeki; den senare gjorde sig beryktad genom att förneka att aids var något större hot mot den svarta befolkningen.

Efter Mbeki kom Jacob Zuma, som valdes till president 2009. Zuma, som åtalats men frikäfts för våldtäkt, är en öppen polygamist. Samma år han blev president gifte han sig för sjätte gången utan att ha skilt sig från de tidigare fruarna. Han uppges ha 20 barn med dessa. Under Zuma har korruptionen och rasismen tilltagit i Sydafrika, och kritiker som Desmond Tutu har framhållit att rastillhörighet betyder mer än kompetens i ANC:s Sydafrika. Är du inte svart kommer du i princip ingen vart.

När jag 2010 träffade boeraktivisten Dan Roodt i Stockholm – Roodt förespråkare av boerbaserad volkstaat, ett slags fristat för boerättlingar – menade denne att utvecklingen i Sydafrika går i katastrofal riktning. I boken *The Scourge of the ANC* (utkom 2005 på Roths förlag PRAAG) beskriver han ANC:s maktutövning som landets största plåga sedan Storbritannien invaderade landet i samband med Anglo-Boerkriget 1899-1902.

– Sydafrika har genomgått en multikulturalistisk utveckling som inte fungerar någonstans, hävdade Roodt när vi samtalade över en öl på en restaurang i Stockholm. Tusentals vita farmare har mördats i samband med att deras gårdar tagits över. 1994 trodde vi det skulle fungera, men det har det inte gjort.

I värsta fall kan Sydafrika gå samma väg som Zimbabwe gjort under diktatorn Robert Mugabes ledning. Från ett tämligen välmående land till en utarmad, rasbaserad tredje världen-diktatur av värsta slag. Det är den utvecklingen Mamphele Ramphele och hennes parti Agang vill vända.

Mamphele Ramphele utmanar ANC.

Politisk låt gå-mentalitet skapade EDL

Brittiska myndigheter har misslyckats med att stoppa islamisk extremism

Av Douglas Murray

LONDON. Kan du se skillnaden mellan en händelse och reaktionen på denna händelse? Kan du se skillnaden mellan något som har hänt och något annat som har hänt på grund av detta? I så fall ligger du långt före de flesta brittiska medier och politiker.

För den brittiska pressen och stora delar av den politiska klassen har tillbringat de senaste veckorna med att bekyrma sig över fenomenet English Defence League, EDL. Det är en grupp som bildades 2009 efter att polisen misslyckats med att stoppa en protest i Luton, arrangerad av den numera förbjudna extremistiska gruppen al-Muhajiroun. Protesten riktade sig mot de brittiska soldater som återvände från tjänstgöring i Irak. Demonstranterna höll upp plakater som anklagade soldaterna för att vara barnmördare och mycket annat. De skanderade förolämpningar mot soldaterna och spottade på dem och deras familjer, just när familjerna välkomnade sina kära hem.

Polisen valde vid detta tillfälle att inte gripa några av demonstranterna, utan försvarade dem i stället mot allmänhetens ilska. Därefter växte vreden exponentiellt.

English Defence League, som bildades som ett svar på denna protest, säger sig vara emot islamisk extremism såsom terrorism, misshandel av kvinnor, bögar, avfallingar och andra minoriteter. Även om gruppen onekligen har lockat till sig en del våldigt obehagliga människor finns det också klara bevis för att de har försökt kasta ut en del av dessa personer, precis som de har sökt stöd hos människor oavsett ras, religion eller kön.

Med detta sagt finns det ändå definitiva problem med rörelsen. Det är tveklöst så att det hänger ett moln av hot över deras handlingar. Kommentarer från gruppens ledare och medlemmar har visat tendenser att placera om inte alla, så näst intill alla muslimer i samma läger som extremisterna. Och sättet de har protesterat på har varit oroväckande. Deras taktik är att arrangera stora gatuprotester – oftast i områden med stor muslimsk majoritet. Demonstrationerna har ofta varit våld-

Så som politiker och medier betar sig mot English Defence League skulle man kunna tro att det var de som halshög Lee Rigby.

Foto: David Burrows/Shutterstock

samma – även om det lika mycket beror på beteendet hos de fascistiska elementen i de så kallade "antifascistiska" rörelserna, som ligisterna inom EDL.

Hur som helst, om man arrangerar en protest en lördagseftermiddag under dessa omständigheter kommer man ofelbart att attrahera en del tvivelaktiga typer. Och man kommer likaledes att locka en del av dem som engelsmännen brukar kalla "lairy" [jung, lättretade]. Människor som kanske har tillbringat eftermiddagen med att dricka öl och lätt finner en anledning att starta bråk. Jag menar med andra ord att gruppens aktioner inte är bra.

Men när man läser tidningarnas reaktioner på mordet på trumslagaren Lee Rigby i Woolwich, hade man kunnat tro att det var EDL som halshög honom. Reaktionen, som jag skrev om i min förra artikel, skiftade så snabbt från halshuggaren av en soldat till den förmodade "backlashen" som ägde rum i dess kölvatten, att historien och offret svängde helt på bara några

timmar. Brittiska medier och politiker utsätts nu för påtryckningar av ett stort antal organisationer som verkar tro att EDL är det största hotet mot allmänheten och säkerheten i Storbritannien. Strunta i EDL:s offentliga policy att inte stå upp för våld. Strunta i att det till den dag som i dag är, inte finns några halshuggare eller bombare inom EDL:s led – nu är det diskussionen om hur landet kan krossa EDL som är den viktigaste och har varit så i flera veckor.

BBC hade en diskussion efter Rigby-mordet där de undrade om Storbritannien hade blivit mer rasistiskt. Fokus var inte huruvida halshuggarna drevs av rasism utan huruvida alla andra drevs av rasism mot muslimer. Alla instämde i att så var fallet. Och den enda olik tänkande rösten, EDL:s ledare, fick gång på gång veta av absolut alla i publiken, att han var rasist.

När han ur sina fickor drog fram en massa hot och förklarade hur vanligt det var att han fick veta att folk planerade att

skära huvudet av honom, hans fru och hans barn, skrattade man åt honom och använde hoten mot honom. Om han inte ville ta emot dödshot, sa en av debatttagarna, så skulle han sluta vara rasist. Kvinnan som sa det poängterade att hon själv aldrig fick några dödshot.

Denna soppa befinner sig Storbritannien just nu i. Om vår polis hade agerat i tid och gripit de islamiska banditerna, hade vi aldrig behövt uppleva hot från andra bråkmakare. Om politiker och medier hade spenderat det senaste åriondet eller så med att faktiskt ta itu med de islamiska extremisterna, hade vi inte behövt uppleva minsta hot från andra extremisterna. Men ingen vill få sina misstag belysta eller ens för ett ögonblick reflektera över att de kanske själva har orsakat den situation de nu avskyr.

Och därför har vi nu hamnat där att en majoritet av de människor som tänker på dessa saker och har möjlighet att göra något åt dem, fokuserar på motkraften.

De undrar hur de ska hantera den. Svaret är enkelt.

Om regeringen vill stoppa EDL eller någon annan liknande rörelse i framtiden, borde de stoppa islamisterna.

De borde stoppa islamisternas rättigheter som många människor nu ser att de har – att gå runt våra lagar och våra frihetsrättigheter, att gjuta skam över vårt förflutna och skapa skräck för framtiden. Om regeringen tog itu med det skulle alla reaktiva rörelser falla över en natt. Men det kommer de inte att göra. Det är ju så mycket enklare att hålla på med EDL än att hantera islamisterna. Det är i alla fall så de tänker.

I verkligheten, vid något tillfälle inom en snar framtid, kommer någon i en inflytelserik position att hävda att de har löst problemet med EDL.

I verkligheten kommer de att fira att de fått bukt med en infektion i lillfingret – i en kropp som plågas av dödliga sjukdomar. □

FRANKRIKE

Fransk visseblåsare stryps

Av Nidra Poller

PARIS. Franska medier brukar ömma för så kallade visseblåsare, människor som avslöjar saker som allmänheten inte skulle få reda på. Bland de senast hyllade läckorna finns den amerikanske soldaten Bradley Manning som överlämnade hemligstämplad militär information till WikiLeaks, Julian Assange och nu Edward Snowden som flydde till Hongkong sedan han läckt information om amerikansk övervakning.

Men en som inte ingår i den hyllade gruppen är franske tv-journalisten Clément Weill-Raynal, som arbetar för tv-stationen France 3. När han för några veckor sedan var på ett uppdrag hos Syndicat de la Magistrature, ett vänsterinriktat fackförbund för domare, upptäckte han att domarna hade satt upp bilder av människor de ogillade på en stor anslagstavla – under rubriken Mur des Cons, Avskumsväggen – med fientlig graffiti mot nämnda avskum.

Den kvinnliga ordföranden för detta fackförbund förklarade att journalisterna inte fick filma anslagstavlan. Men Weill-Raynal filmade väggen ändå, med sin mobiltelefon. Efter några omvägar exploderade stornym om Avskumsväggen på webbsidan Atlantico och därifrån hamnade den i alla mainstream-medier. Resultatet var indignation – inte mot domarna som hade en lista över fiender utan mot Weill-Raynal som "olagligt"

hade filmat bevisen. Innan den skyldiges identitet avslöjades skrev vänstertidningen Libération följande: "Det visar hur nyheter kan skruvas för politiska ändamål." En av Weill-Raynals kolleger noterade att "hans högeråsikter är ingen hemlighet". Andra påpekade att han är kontroversiell eftersom han "ledde kampanjen mot Charles Enderlin som är anklagad för att ha fejkat bilder i ett reportage om ett palestinskt barns död 2000. Om detta, den så kallade al-Dura-affären, skrev Dispatch International 31 januari och 29 maj.

I själva verket var det Charles Enderlin som stämde Weill-Raynal för en intervju med Dr Yehuda David, publicerad under en pseudonym i veckotidningen Actualité Juive. Dr David, nyckelvitne i al-Dura-affären, är den kirurg som opererade Jamal al-Dura för att återge honom rörligheten i högerhanden sedan han blivit knivskuren av palestinier i Gaza. Dr David frikändes, Weill-Raynal dömdes. Fallet ligger nu i franska högsta domstolen, där domen av någon anledning skjutits upp.

De ombytta rollerna – det är Enderlin som leder anklagelserna mot Weill-Raynal – är nästan en liten detalj jämfört med den etiska omsvängningen: journalisten som avslöjar skamligt beteende i rättsväsendets hjärta porträtteras som en skuggfigur med en dold agenda och Charles Enderlin, som var med och producerade ritualmordsanklagelser mot judar, framställs som ett offer för trakasserier.

Det flagranti beviset för hatiska fördomar hos domare som svurit på att skipa rättvisa i den franska republikens namn, avfärdades som ett pojkestreck. Justitieministern Christiane Taubira skällde på dem från Nationalförsamlingen och domarna – likt skolpojkar som ertappats med porrtidning insmugen i geografiboken – rev ner väggen.

Sakta i backarna, säger dock Weill-Raynals ombud, Maître Gilles William Goldnadel. Det är förstörelse av bevismaterial. Trots att justitieministern förebrådde domarna, fortsätter Weill-Raynals belackare sin kampanj mot honom genom makalösa anklagelser om tjänstefel: först stal han bilderna från en privat plats (domare har precis som metallarbetare rätt att måla graffiti i sina högkvarter), sedan förnekade han att det var han som tagit bilderna (ska inte journalister skydda sina källor?), och gav dem till Atlantico i stället för France 3 (Weill-Raynal säger att hans chefer inte trodde att stornym var något att ha) men framförallt har han fått etiketten "högerviden med en dold agenda". Vilken agenda skulle det kunna vara?

Under en predikan i Temple des Vosges i Paris, hyllade rabbi Olivier Kaufman Clément Weill-Raynal, som han kallade en osviktig allierad under de mörka åren då "Al-Aqsa-intifadan" började i slutet av 1990-talet och judar attackerades på franska gator, synagogor stacks i brand, judiska skolbussar stenades, judiska ung-

Domarnas anslagstavla med hatobjekt innan den togs ned.

Foto: Lesobservateurs.ch

domar högs ner och sparkades och judar dödades och lemlästades.

Mer än 12000 personer har skrivit under ett upprop för Weill-Raynal, i form av ett öppet brev till kulturministern Aurélie Filipetti, där hon påminns om sitt engagemang för att prioritera informationsfriheten. Men varken uppropet eller det starka stödet från ett litet antal journalister, intellektuella och framstående personligheter, kan väga upp inflytandet från franska journalistförbundet som uttrycker sitt "definitivt fulla stöd" för domarnas fackförbund och kräver sanktioner mot Weill-Raynal. Som ett resultat av denna kampanj stängdes han av från sitt jobb utan lön under en vecka och fick en varning – uppför han sig illa en gång till får han sparken.

Ironiskt nog har lagar nyligen stiftats som ska skydda journalister och visseblåsare. Den senaste utvecklingen visar dock

hur motlaglig den franska demokratin är för politiska påtryckningar.

I en intervju 12 juni påpekade Clément Weill-Raynal att 30 procent av de franska domarna är medlemmar i fackförbundet Syndicat de la Magistrature. Han tror att de flesta domare är ärliga och samvetsgranna, men att denna minoritet förvandlar domstolarna till *tribunaux de la pensée*, tribunaler för tankebrott, och skapar en politiserad rättvisa.

Weill-Raynal tror också att det förekommer samverkan mellan domarnas fackförbund, vänstermedierna, journalistförbundet och CGT (franska TCO). De arbetar hand i hand och behöver varandra.

Enligt Weill-Raynal försöker de inte ens dölja sin agenda. Exempelvis uppmånade domarnas fackförbund öppet väljarna att stödja socialisterna Francois Hollande i förra presidentvalet. □

EUROPA

Invandringen under tryck i Holland och Schweiz

Av Lars Hedegaard

En färsk opinionsundersökning från de Hond – den holländska motsvarigheten till Gallup – visar att mer än tre fjärdedelar av holländarna (77 procent) menar att islam inte är någon berikning av deras land. Mer än två tredjedelar (68 procent) säger att det finns nog med islam i Nederländerna nu. Det intressanta är att undersökningen visar att en majoritet av väljarna från alla politiska partier tycker likadant om islam.

- En majoritet av holländarna – 55 procent – vill ha ett förbud mot mer invandring från islamiska länder.
- Ännu fler – 63 procent – är emot byggandet av fler moskéer.
- Tre fjärdedelar – 72 procent – vill införa ett grundlagsförbud mot sharia-lagar i Nederländerna.
- 64 procent säger att invandrare från islamiska länder inte har varit till glädje för Nederländerna.
- 75 procent ser samband mellan islam och de nyligen genomförda attentaten i Boston, London och Paris.

Opinionsundersökningen gjordes på uppdrag av Geert Wilders Frihetspartiet, PVV. Så här kommenterar Geert Wilders siffrorna: "Resultaten är mycket tydliga. Nederländerna har fått nog av islam. Majoriteten vill inte ha fler invandrare från islamiska länder och inte heller några fler moskéer. Nu räcker det. Jag kommer att lägga fram dessa resultat för den holländska regeringen och kräva att vi sätter ett slutgiltigt stopp för islamiseringen av Nederländerna. Längre har det påståtts att anti-islamiska åsikter är extremistiska. Nu står det klart att en majoritet av vår befolkning stöder dem!"

De holländska siffrorna stämmer väl överens med dem från folkomröstningen i Schweiz 9 juni där 78 procent av väljarna ville ha strängare regler för asyl. Alla de 26 kantonerna i Schweiz röstade för lagen.

Landet i Alperna ska nu hålla en ny folkomröstning 2015 – vars syfte är att begränsa befolkningen, som har skjutit i höjden på grund av massiv invandring.

Nästann en fjärdedel av Schweiz åtta miljoner invånare – 1,8 miljoner – är utländska, och en av fem saknar schweiziskt pass.

Anmärkningsvärt nog har landets miljöaktivister börjat agera som en helt osannolik högerflygel mot utländsk invasion. Organisationen Ekologi och Befolkning (Ecipop) har samlat in 120700 underskrifter, mer än de 100000 som krävs enligt lagen, för kravet på en folkomröstning om begränsningar av befolkningen. Organisationen kräver att en tiondel av Schweiz u-landsbistånd ska gå till födelsekontroll. Högerpartiet Schweiziska Folkpartiet, SVP, har också samlat in tillräckligt många namnunderskrifter för att kräva ännu strängare riktlinjer för invandring. □

NOTISER

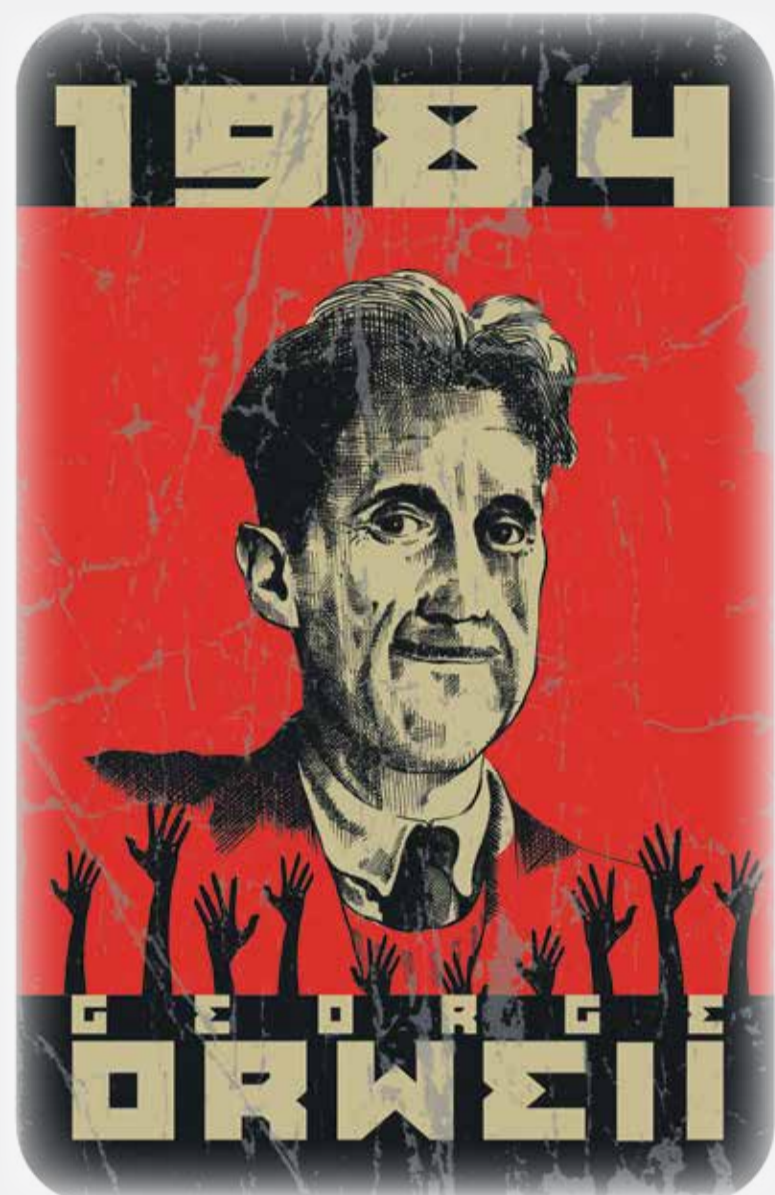
Egyptisk jesuit kritiserar Västvärlden

Fader Henri Boulard, som leder det jesuitiska kulturcentret i Alexandria i Egypten kritiserade Västvärldens stöd för Muslimska Brödraskapet i Egypten under ett besök i Kanada nyligen. Han anklagade särskilt USA, Frankrike och Storbritannien för deras stöd till islamistiska grupper.

"Att demokratiska länder kan stödja sådana rörelser är motbjudande", sa Boulard. Han varnade för att "så länge islam inte reformeras, går vi mot en katastrof". Ett spektrum av tänkare, journalister, ungdomar, kristna och ett stort antal muslimer som är emot Muslimska Brödraskapets mål, mobiliserar nu för att utmana regimen, sa han.

KRÖNIKA

När orden inte betyder det man tror

Läser att försäljningen av George Orwells 1984 ökat lavinartat i skuggan av den amerikanska övervakningskandalen. Nätbokhandeln Amazon rapporterar att boken gått från plats 11855 på försäljningslistan, rakt in på topp 100.

I den kusligt framsynta boken, som publicerades 1949, beskriver Orwell ett samhälle där Storebror och Staten övervakar allt medborgarna säger, gör och tänker. Ett nytt språk har skapats, i akt och mening att dölja misshagliga sanningar, vilseleda och propagera.

Så här skriver Orwell: "Avsikten var att göra det talade språket, och särskilt då det behandlade något ämne som inte var ideologiskt neutralt, så oberoende som möjligt av den talandes medvetande. För vardagliga ändamål var det utan tvivel nödvändigt, eller ibland nödvändigt, att tänka innan man talade, men en partimedlem som skulle uttala en politisk eller etisk åsikt skulle kunna spruta fram de rätta åsikterna lika mekaniskt som en kulspruta sina kulor."

Och: "Nyspråket skilde sig faktiskt från så gott som alla andra språk i att dess ordförråd minskades och inte ökades för varje år. Alla inskränkningar var vinster; ju mindre valmöjlighet, desto mindre frestelse att tänka."

Får ni några associationer åt något håll? De rätta åsikterna. Tal utan tanke. Ord som används för att dölja, inte för att beskriva.

Jag får en otäck Orwellsk vibb när jag är ute och promenerar i min gamla hemstad Malmö en solig junilördag. På stora reklamskyltar basunerar Malmö stad ut: "Mötesplats Malmö. Här möts invandrare och svenskar." Och så en trevlig teckning av folk som möts. Men sanningen är ju, det vet alla som vistats i Malmö längre än fem minuter, att när invandrare och svenskar möts i stan är det alltför sällan under trevliga omständigheter. Ofta handlar det om konfrontation, ibland med våldsamma inslag. Det handlar om stenkastning mot polis och räddningstjänst, om ungdomar som blir misshandlade och rånade, om

"Men sanningen är ju, det vet alla som vistats i Malmö längre än fem minuter, att när invandrare och svenskar möts i stan är det alltför sällan under trevliga omständigheter."

gangsteruppgifter som får kulorna att vissla runt öronen på vanliga, fridsamma medborgare.

"ÅLSKA MÅNGKULTUR" står det på planscherna som sitter uppklistrade lite här och var. Jag får direkt känslan av att det rör sig om ett förtäckt hot – älska mångkultur, annars! Jag kommer att tänka på huvudpersonen i 1984, Winston Smith, och hans arbete på Sanningsministeriet. "KRIG ÄR FRED. FRIHET ÄR SLAVERI. OKUNNIGHET ÄR STYRKA", står det på fasaden. Ordens betydelse har ändrats så att det passar Partiet, och gud nåde den som ifrågasätter partilinjerna.

Ofta får man exakt samma känsla då man hör våra politiker tala. Vissa ord är ständigt återkommande – samverkan, mångfald, utanförskap, papperslösa, mötesplatser.

Men vad betyder orden?

Ett ord som integration, vad betyder det numera? Det betyder alldeles tydligt inte samma sak när Fredrik Reinfeldt säger det som när Jimmie Åkesson säger det.

"Du tycker ju att allt är invandrarnas fel", säger Reinfeldt.

"Du gommer dig bakom flasker", säger Åkesson.

Vem som har rätt ska jag inte gå in på här, det är inte min poäng. Min poäng är – vi är ute på farliga vägar när orden används för att dölja, för att blanda bort korten.

I rådande samhällsklimat är det inte alls konstigt att 1984 fått ett popularitetssving. Människor känner på sig när de blir förda bakom ljuset. Och i längden kan man inte dölja sanningen genom eufemismer. I slutändan knackar verkligheten alltid på dörren. □

Text: MARIA CELANDER maria@d-nti.com

RECENSION: Islamophilia: A very metropolitan malady av Douglas Murray (Kindle Ebok, 2013)

En bok om den rådande västerländska sjukdomen

Av Jan Sjunnesson

Vi har alla hört talas om islamofobi, en irrationell skräck för muslimer och islam. Men nu vill Douglas Murray, skribent i denna tidning och i engelska *The Spectator*, be oss att även lära lite om den andra sidan, den irrationella välviljan mot muslimer och islam, islamofilin.

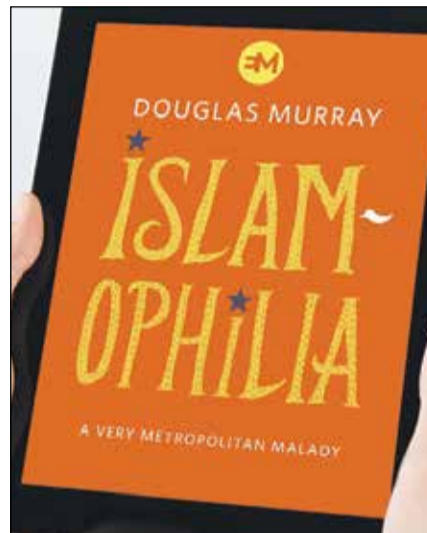
Personer som har denna onyanserat vänliga inställning, eller kanske vi ska säga skräck för vad ilska muslimer kan ta sig till med dem om de yttrar något ofördelaktigt, finns i Nordamerikas och Västeuropas ledande skikt. I Hollywood skrivs bara manus om hemska kristna, i leksaksfabrikanten LEGO:s sortiment tas Star Wars byggnad bort på grund av att någon muslim ansett att den liknar Hagia Sofia-moskén i Istanbul, politiker och författare som Martin Amis och Sebastian Faulks, popidoler som Justin Bieber – deras svassanden för islam och undanflynkt om de råkat säga något nagelfars hejdlöst av Murray.

Islamofilin är tyvärr den rådande västerländska sjukdomen som fått vanligtvis vettiga välutbildade människor att begå de mest fatala misstag.

En turnerande utställning *1001 Islamic Inventions* åkte runt i Väst 2006 med budskapet att det mesta som var gott och tekniska framsteg härstammade från islam. Flyg var inte bröderna Wrights uppfinning utan någon Abbas Ibn Firnas på 800-talet. Han kastade sig ut från moskées och, ehum, kraschlandade med brutna ben.

Dock var islam så andlig att man kan säga att den höga luftiga idévärlden i islam inspirerades av hans tafatta försök. Rubikkuben, alla vetenskapliga ämnen, all medicin, dammbyggen, universitet, tandborstning, handel, textilier, papper, juveler, glas och mynt – alla detta medan vi västerlänningar gick omkring i mörka hålor.

Detta är nonsens, som läsarna av denna tidning väl vet. Men många skolbarn som fick se denna idioti (och som hyllades av en EU-kommissionär, naturligtvis) vet inte vilka Galilei, Leonardo da Vinci, Kepler, Linné, Newton, Pasteur med flera var eller om de minns och opponerar sig, så kan de bli nedstygade av sina mus-

Ny e-bok av Douglas Murray tar upp fenomenet islamofili.

limska klasskamrater eller bli anklagade för islamofobi.

Förutom dumhet och missriktad välvilja kan västerländska islamofiler hylla islam av rädsla för att bli anklagade för kritik av islam, få utstå spott och spe eller bli utsatta för attentat.

Oräkneliga personangrepp (Lars Hedegaard nämns) och brandattentat har lett till en undfallenhet inför vad retade muslimer kan hitta på. Londonförläggaren av boken *The Jewel of Medina* om Aisha, Muhammeds 9-åriga hustru, fick sitt kontor antänt liksom *Le Canard Enchaîné* i Paris fick under serieteckningskontroversen.

Boken om Aisha är dock en smetig hyllning till Muhammed, vilket Murray visar inte behöver betyda något eftersom de arga muslimerna inte läst boken utan litat på "de lärde" som inte heller läst den men blivit tipsade av en icke-muslimsk islamolog som ogillat den. Och så vidare med exempel från glasstrutar som liknar arabiskans tecken för Allah, Obamas och Clintons missar vid ambassadmordet i Benghazi, Libyen till den anglikanska kyrkans överhuvud, prins Charles, som oavbrutet hyllar islam och kallar Koranen för den sista uppenbarelsen (vilket är exakt vad muslimer gör för att inkludera Bibeln).

Douglas Murray nämner i boken det blodiga mordet närligen på soldaten Lee Rigby där de två mördarna öppet skriker

Douglas Murray, här på ett möte i Köpenhamn, skriver rapport om islamofili.

Allah Akbhar och att de ska döda fler otrogna, vilket schabblades bort i nyhetsrapporteringen.

Jag läste själv om händelsen på BBC online och långt ned i texten stod något om de hotfulla muslimska budskapen men inte i rubriken. Som när major Nidal Hasan skrek samma Allah Akbhar när han dödade 13 och skadade 29 vid Fort Hood i Texas 2009 men det hela rapporterades som en arbetsplatsolycka.

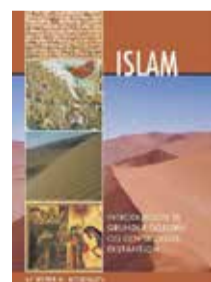
BBC, Times, engelska kyrkan och

andras försök att blanda bort islams illvilliga sidor avslöjas rappt och roligt i *Islamophilia*. Murray vill naturligtvis inte att vi ska vara islamofober, men realister. Använda samma kritiska verktyg mot islam som mot andra religioner och kulturella traditioner. Först då blir islam respekterat.

Annars blir denna världsreligion bara hotfull och ger upphov till en västerländsk underfallenhet och överdriven dyrkan – islamofili. □

RECENSION: Islam: Introduktion til grundlæggelsen og den tidligste ekspansion av Jesper Rosenløv

Lätlläst och skarp skrift om muslimernas tro

Av Lars Hedegaard

Det är fullt förståeligt om folk föredrar att tillbringa sin fritid med att se på tv, spela biljard eller pyssla i trädgår-

den i stället för att lära sig om islam – den ideologi som har gett oss stening, månggifte, heliga krig och 72 vållustiga jungfrur åt den som vill skära halsen av kristna, judar och andra vantrogna. Och som dessutom lovar att avskaffa friheten och demokratin.

Men nu har den danske historikern Jesper Rosenløv, doktor i antik historia, skrivit en introduktion till islams grundläggande och tidigaste expansion på blott 18 sidor – inklusive omslag – som kan köpas online för 30 kronor och läsas på en halvtimme (Templum 2013).

Så mycket tid kan man väl lägga på en ideologi vilkas talesmän inte gör någon hemlighet av att de snart ska ta makten över Västervärlden och visa oss andra var skåpet ska stå. Och som gör det till tonerna av halleluja-rop från stora delar av medierna, intelligentsan, politikerna och kultureliterna.

Det är notoriskt svårt att skriva islams tidigaste historia eftersom källorna är mer än ynkliga.

Ja, det är närmast omöjligt att belysa vad som egentligen hände.

Rosenløv redogör grundligt för källunderlaget – och har föredömligt lagt ut en massa källhänvisningar på en särskild webbsida.

Problemet är att alla islams centrala skrifter är mycket omstridda. Rosenløv skriver att Koranen skrevs på 650-talet – alltså cirka 20 år efter profetsens förmodade död 632. Det är sant, men det är lika sant att det i många år efter det florerade ett antal koraner med skiftande innehåll. Detta bevisades av den tyske koranforskaren Gerd-Rüdiger Puin. 1972 hittade han i Jemen en massa delar av koranmanuskript som skilde sig från den Koran som senare auktoriserades. Om Koranen är Guds ord till Muhammed, uttryckte han sig uppenbarligen inte särskilt tydligt.

Och han har möjligtvis inte heller uttryckt sig på arabiska, som islam hävdar.

En annan tysk forskare, som skriver under pseudonymen Christoph Luxenberg, har i alla fall antagit att Koranens språk inte är arabiska utan syrisk-arameiska. Och om man lägger det språket som grund för Koranläsning, visar sig många av verserna betydligt något helt annat än det man hittar i de flesta västliga översättningar. Till exempel kan de heliga krigare som dör för Allahs sak inte se fram emot 72 jungfrur i paradiset, utan får nöja sig med 72 russin.

Andra forskare tvivlar på att Muham-

med över huvud taget har levat. Det gäller till exempel den tyska islamkonvertiten och professorn i islamisk teologi Sven Kalisch, som en gång kallade sig Muhammad Sven Kalisch, men slutade med det sedan han kom fram till att Muhammed aldrig har existerat. Vilket får sägas innebära problem för en muslim. I gengäld har en rad tyska muslimska organisationer väckt tvivel om huruvida Sven Kalisch någonsin har existerat. Han betraktades som en avfalling och lämnade islam helt och hållet 2010.

Inte heller professorn i arabiska studier vid Paris universitet Jacqueline Chabbi tror på den ursprungliga förklaringen. Utan omsvep förklarar hon att islam från början inte alls var en religion och att profeten är ren fiktion.

Den danska islamforskaren och professorn vid Princeton, Patricia Crone, visar att de arabiska krigare som erövrade största delen av Mellanöstern under åren efter 632, inte kallades muslimer av sina grannar utan hagarener, och betraktades som anhängare av en icke närmare definierad monoteistisk religion som kan ha varit inspirerad av kristendomen eller judendomen. Som flera andra forskare tvivlar hon också på att den nya religionen – vad den än gick ut på – uppstod där de islamiska heliga texterna påstår, nämligen på den arabiska halvön. Mycket tyder på att den har sitt ursprung längre norrut, kanske i Syrien.

Det är på det hela taget inte lätt med islam. Det finns i stort sett inte en enda källa och inte ett påstående om religionen, dess profet, historiska upprinnelse eller tidiga bedrifter som inte någon har satt frågetecken efter.

Vad ska man då göra? Jesper Rosenløv har valt att i stora drag hålla fast vid den traditionella framställningen, det vill säga den historia som muslimerna själva tror är sann. Och med tanke på källorna är det antagligen den enda möjligheten om man vill presentera en sammanhängande historia för läsarna – i stället för lärda källkritiska överväganden som bara intresserar fackhistoriker.

Jesper Rosenløvs lilla skrift ger oss alltså inte historien som den faktiskt utspelar sig, för den känner ingen till, utan vi får den historia som rättroende muslimer tror på.

Och här ligger själva värdet i hans framställning. För det som folk tror har hänt, ligger förstås till grund för deras handlingar och syn på världen.

Det är som med trollen i skogen. Om folk tror att de finns låter de bli att gå ut i skogen efter mörkrets inbrott. Så det kan mycket väl vara så att troll aldrig har existerat. Skriften ger en enkel introduktion till islamisk självförståelse, med noggranna begreppsförklaringar, en historisk tidlinje, historiska kartor, mycket vackra illustrationer och referenser till viktiga dokument. Bättre kan det inte göras. □

MILJÖ

Stora problem för klimatmodellerna

Tysk forskare: Vi har spelat bort allmänhetens förtroende

Av Liza Connors

Märkliga saker händer med klimatet. Det verkar inte lyssna till de förutsägelser som FN:s Klimatpanel har gjort, den som officiellt kallas Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC), och inte heller till en uppsjö av byråkrater och politiker som har gjort karriär på att varna för den katastrofala människoskapade uppvärmningen, höjda havsvattennivåer, isbjörnarnas utrotande och andra katastrofer.

Faktum är att det inte har blivit varmare de senaste 15 åren, trots ökade utsläpp av koldioxid, CO².

Det kan vara något fundamentalt fel med de klimatmodeller forskarna har använt, säger nu Hans von Storch i en intervju med tyska magasinet *Der Spiegel* (20 juni).

Von Storch är vd för Institute for Coastal Research vid Helmholtz Center Geesthacht för Materials and Coastal Research, nära Hamburg. Han är matematiker och meteorolog, och räknas som en av världens främsta klimatexperter.

Der Spiegels reporter noterar att bara sedan millennieskiftet har människan släppt ut 400 miljard ton koldioxid i luften, ändå har temperaturen inte stigit på nästan 15 år.

Hur ska man förklara det?

"Hittills", säger von Storch, "har ingen lyckats ge ett övertygande svar på varför klimatförändringarna verkar ha tagit

paus. Vi står inför en gåta. Koldioxidutsläppen har faktiskt ökat ännu snabbare än vi befarade. Resultatet borde, enligt de flesta klimatmodeller, vara en temperaturökning med cirka 0,25 grader Celsius under de senaste tio åren. Men så har det inte blivit.

I själva verket har ökningen de senaste 15 åren bara varit 0,06 grader Celsius, vilket är så nära noll man kan komma. Detta är ett allvarligt problem för vetenskapen, som FN:s Klimatpanel måste ta tag i när de presenterar sin nästa utvärderingsrapport i slutet av nästa år.

Von Storchs institut har kört datasimuleringar över hur ofta man borde kunna förvänta sig 15 års stagnation av temperaturen, givet de klimatmodeller man för närvarande använder sig av. Svaret är: sannolikheten för detta är strax under två procent. I mer än 98 procent av fallen, skulle de utsläpp av koldioxid vi haft sedan 2000 leda till en ökning av temperaturen.

Så hur mycket längre kan vi förena de rådande klimatmodellerna med verkligheten – att temperaturen inte stiger? undrar *Der Spiegel*.

Von Storch: "Om det fortsätter så här kommer vi om endast fem år att vara tvungna att erkänna att något är fundamentalt fel med våra klimatmodeller. En 20 år lång paus i den globala uppvärmningen händer bara inte i ett enda tänkbara scenario. Och redan i dag finner vi det mycket svårt att förena den verkliga temperaturtrenden med våra förväntningar.

Han erbjuder två möjliga förklaringar till vad som kan vara fel med dagens klimatmodeller, exempelvis den från FN:s

Klimatpanel, och ingen är särskilt trevlig. "Den ena förklaringen till att den globala uppvärmningen är lägre än förväntat är att växthusgaser, särskilt CO², inte betyder så mycket som vi har trott. Det betyder inte att det inte finns någon människoskapad växthuseffekt, utan bara att dess effekt på vårt klimat inte är så stor som vi har trott. Den andra förklaringen är att vi, i våra simuleringar, har underskattat hur mycket klimatet varierar på grund av helt naturliga orsaker."

På *Der Spiegels* fråga om inte en reträtt i frågan om den globala uppvärmningen vore rejält pinsam för klimatforskarna, svarar von Storch: "Varför det? Det är så vetenskapliga upptäckter fungerar. Det finns inget slutord inom vetenskapen, inte heller inom klimatforskning. Vi erbjuder aldrig sanningen, bara vår bästa uppskattning av verkligheten. Men detta glöms ofta bort när det kommer till hur allmänheten ser på och beskriver vårt arbete."

Det "stora misstaget" klimatforskarna har begått, säger von Storch, är att de har gett folk uppfattningen att de har levererat den slutgiltiga sanningen. Detta har lett till "vansinnigheter" som den broschyr som nyligen gavs ut av Tysklands federala miljöbyrå, med titeln "Sie erwärmt sich doch" ("Jorden blir varmare").

"Sådana pamfletter övertygar inga skeptiker. Det är inte fel att göra misstag och tvingas korrigera dem. Det enda som var dåligt var att vi betedde oss som om vi var ofelbara. Genom att göra så har vi spelat bort den viktigaste tillgång vi har som forskare – allmänhetens förtroende. Vi var med om något liknande när det gällde skogens försvinnande också – och

De sista isbjörnarna på jordklotet? Knappast!

Foto: Brocken Ignaglor/Wikimedia

efter det hörde vi inte mycket om den saken under lång tid."

Organisationer som FN, EU och de flesta regeringar i Västvärlden verkar inte ha lagt märke till att den grund de byggt hela sin klimatpolitik på och förutsägelse om den förestående undergången, håller på att ränna.

Inte heller verkar tvivlet ha drabbat medierna eller den politiskt korrekta allmänheten.

Den tyske artisten Marius Müller-Westernhagen leder till exempel ett kändisinitiativ som kräver att den tyska grundlagen ska skriva in klimatskyddet som ett nationellt politiskt mål.

Von Storch: "Det är en konstig tanke. Vilket tillstånd i världen vill vi skydda och på vilket sätt?"

Och vad händer om vi gör det? Ska vi förklara krig mot Kina om de släpper ut för mycket koldioxid i luften och därmed bryter mot vår grundlag?" □

KRÖNIKA

Folkets väl en fråga om ansvar

Så fick vi häromdagen höra det igen, denna gång från vår migrationsminister Tobias Billström.

Denna post ska inte förväxlas med posten som upp bärs av Erik Ullenhag, för hans benämning är integrationsminister, ty inflödet av människor till vårt land är så stort att det kräver två ministerposter. I ett normalt land skulle kanske denna uppgift sortera under en enda inrikesminister eller socialminister, men som vi vet är Sverige sedan länge ett mycket abnormt land.

Vad fick vi då höra för virda ord från vår migrationsminister?

Jo, att det är dags att andra länder tar sitt ansvar, varmed han förstärkt syftade på ansvaret att bedriva en ansvarslos invandringspolitik. Det finns nämligen en uppfattning i vårt lands etablissemang att Sverige gör rätt och alla andra gör fel. Man föreställer sig också Sverige som ett föredöme för alla andra länder på jorden och då måste ju landets viktigaste ministers ord väga tungt i omvärlden.

I verkligheten förhåller det sig naturligtvis inte så. I den mån någon överhuvudtaget tar notis om vad vi företar oss här på det migrationspolitiska området, tjänar det endast som ett avskräckande exempel, något som sägs mer eller mindre öppet i exempelvis våra grannländer Norge och Finland.

Hur det ens är möjligt att människor, som trots allt har en utbildning, föreställer sig att man i Estland eller i Danmark oroar sig för att man bara uppnår en bråkdel av Sveriges flyktmottagning och därför känner ett "ansvar" att öka den?

Antingen är ett sådant utspel ett märkligt och invecklat sätt att spela på

"Det enda våra ledare ska bekymra sig om, dag och natt, är hur de kan skapa den bästa nationen och den bästa möjliga framtiden för den."

en "främlingsfientlig" opinion, eller så kommer det ur en insikt att politiken är vansinnig och en naiv förhoppning om att övriga länder faktiskt ska "ta sitt ansvar".

Om utspelen om andra länders ansvar är ett sätt att låtsas som att man försöker minska inflödet utan att göra det, lär de nog bli besvikna.

Andelen människor som får upp ögonen och bekymrar sig om framtiden ökar och de är inte tillnärmelsevis så dumma och lättlurade som ni politiker utmålar dem som. Om ni å andra sidan tror att ni verkligen kan vältra över Sveriges inflöde på andra länder, där de med glädje öppnar portarna för att ta sitt ansvar, lär ni nog också bli besvikna och är dessutom så fega att till och med jag häpnar. Vill man stänga kranen går det bra att göra det, utan att fundera så mycket på vad andra länder gör, för det har ni inget som helst inflytande över, hur gärna ni än vill se detta land som det moraliska föredömet i världen. Jag misstänker att våra grannländer hellre såg att vi tog vårt ansvar och upphörde med den groteska invandringspolitiken, då de är oroliga för att enbart en rännil från floden till Sverige kan bli för mycket för dem.

Det senaste utspelet om ansvar fick mig att börja fundera i lite större banor på detta begrepp. Vad är det för ansvar våra kära förmyndare menar att vi har?

Som de politiker de är, misstänker jag att de snabbt skulle leverera ett svar, som skulle lyda ungefär att vi som lyckligt lottade nationer har ett ansvar att hjälpa världens utsatta. Vilken fruktansvärd människa skulle springa undan ett sådant ansvar?

Jag menar att en nation måste tänka längre än så. Jag menar att ett lands regeringens enda ansvar är landets och folkets väl och ve, och säkerställandet av deras framtid. Det enda våra ledare ska bekymra sig om, dag och natt, är hur de kan skapa den bästa nationen och den bästa möjliga framtiden för den. Det är deras ansvar. Folkets ansvar är att följa lagar, betala skatter och överhuvudtaget uppföra sig väl mot sitt land, sitt folk och sina grannar, men den enskilde medborgaren har absolut inget som helst ansvar för hela världens konflikthärdar, diktaturer och naturkatastrofer. Denne enskilde medborgare kan känna empati med problem runt om i världen och göra vad den kan för att hjälpa, men den har inget ansvar.

Med anledning av ovanstående vill jag rikta en uppmaning till våra politiker och vår regering.

Fundera inte så mycket på vad andra länder har för ansvar, eller vad folket har för ansvar. Fundera på ert eget enda ansvar vi avkräver av er; folkets väl och dess framtid.

Hur sköter ni det?

Är det kanske dags att vi ber några andra att överta detta ansvar? □

Text: TOBIAS SVENSSON
redaktion@di-intl.com

KRÖNIKA

Mitt liv som "vänsterknallkork"

Jag har tillhört den skara som frenetiskt försvarat islam och muslimers gärningar (terrorism) i Allahs namn. Jag har kastat islamofob- och rasistepitet efter många människor. I flera år såg jag det som min absoluta rätt att smutskasta och utmåla mina meningsmotståndare som psykiskt sjuka. En gång var jag "vänsterknallkork".

Så länge jag kan minnas har jag varit kritisk till religion och gudsbegreppet. Jag blir extra sur när religiösa individer kräver en särställning i samhället med argumenten att det står i deras heliga böcker eller att deras gud säger ditt eller datt. Det har alltid gett mig krypningar i kroppen när troende, oavsett religion, hävdar vissa rättigheter enbart för att de är underkastade en gud. Hur mycket de än vill, så är det inget argument att tro på gud.

Trots denna inställning försvarade jag islam och jag gav muslimer ett utrymme som jag aldrig skulle ha tillåtit exempelvis kristna. På de religionskritiska bloggarna jag drev sköt jag om vilken superb antiteist jag var. Smidigt och enkelt kritiserade jag kristna, judar, buddister, Jehovas vittnen – nämn en religion så nog fasiken har jag satt mina tänder i den. Rationellt monterade jag ner det hela tills absolut ingenting återstod. Men jag rörde aldrig islam.

Att jag var oärlig och hycklade insåg jag aldrig. För jag var så uppfyllad av min egen godhet och förträfflighet – min överlägsenhet över de så kallade rasisterna, de som hade mage att ifrågasätta islamisk tradition. I dag har jag insett att jag led av en falsk godhet och ärligt talat uppförde jag mig som ett svin mot många människor. Inte direkt

en period av mitt liv jag är stolt över. Men att alla kan vakna upp är jag ett bra exempel på.

Efter mitt uppvaknande fick jag bli många människor om förlåtelse. För under min "godhetsperiod" fanns det inga gränser för vilken osmaklig och ful retorik jag använde mig av. Jag körde precis de fula knep som Expo, nätsajterna "Interasistmen", "Slutpixlat" och alla andra godhetsfanatiker gör i dag.

Exakt så har jag också betett mig. Jag har skrikit och skrivit att folk är rasister, nazister, islamofober och psykiskt sjuka. Jag har med missriktad stolthet använt mig av pizza-, kebab- och Zlatan-argument. Jag har letat fram misstag och sökt efter skandaler kring mina meningsmotståndare. Inte en chans att jag rörde själva sakfrågan. Det var ju så mycket enklare att hitta en skandal att dänga i huvudet på den jag debatterade mot.

Sanningen är att jag helt enkelt saknade kunskap att bemöta dem, och snubblade jag över någon kunskap som gick mig emot så ignorerade jag den. För inte en chans i helvetet att jag skulle ge "rasisterna" rätt! Därför kunde jag maniskt sitta och skrika ut sjukdomar och epitet. De hade fel och jag hade rätt. Så enkelt var det. Som jag såg det då, var alla som hade en negativ bild av islam nazister.

Så vad hände då? En dag insåg jag plötsligt att det inte höll längre. Det gick bara inte att hålla ihop saker. Logiken och argumenten gick inte ihop. Jag hade fått slut på lögnerna och epitet. Hur jag än försökte, så kunde jag inte längre använda korsridarargumentet, den vita slavhandeln eller någon annan gammal oförrett kristna begick för

tusen år sedan för att ursäkta islams illgärningar. Det var framförallt två saker som gjorde att bubblan till slut sprack:

- Jag läste de islamiska texterna.
- Sverigedemokraten Thoralf Alfsson, vars argument och kunskaper till slut pulveriserade mina argument och satte min självbild på tvärens.

För det gjorde han verkligen. Och när jag insåg att han hade rätt och jag hade fel inträffade en period där jag var helt övertygad om att jag gått och blivit nazist. Nu gick detta över efter ett tag, men under några veckor genomgick jag en livskris. Allt för att en Sverigedemokrat så totalt monterat ner mina argument gällande islam.

I dag är jag tacksam. Jag är skyldig Thoralf Alfsson ett stort tack för att han fick mig att inse att jag ljög och hycklade kring islam och muslimer. Men det är fler än honom jag är tacksam mot, tacksam för att de tog fajten med mig. Jag kommer inte ihåg era namn, men ni lärde mig mycket om islam, religion och allra helst invandringspolitik. Alla ni fick mig att tänka lite större, lite mer, lite bredare.

Så till alla er som jag varit orädd mot, till alla er som jag kallade rasister: Ett stort förlåt från mig. Ni har lärt mig mycket. Tack vare er, så är jag där jag är i dag.

Och här trivs jag mycket bättre – framförallt är det skönt att slippa hyckla dagarna i ända. När man håller sig till sanningen blir livet så mycket skönare. □

Text: ROGER SAHLSTRÖM
roger@di-intl.com